ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

στην εκλογική νάρκωση

Αναρχική Κίνηση Ενάντια στις Εκλογές

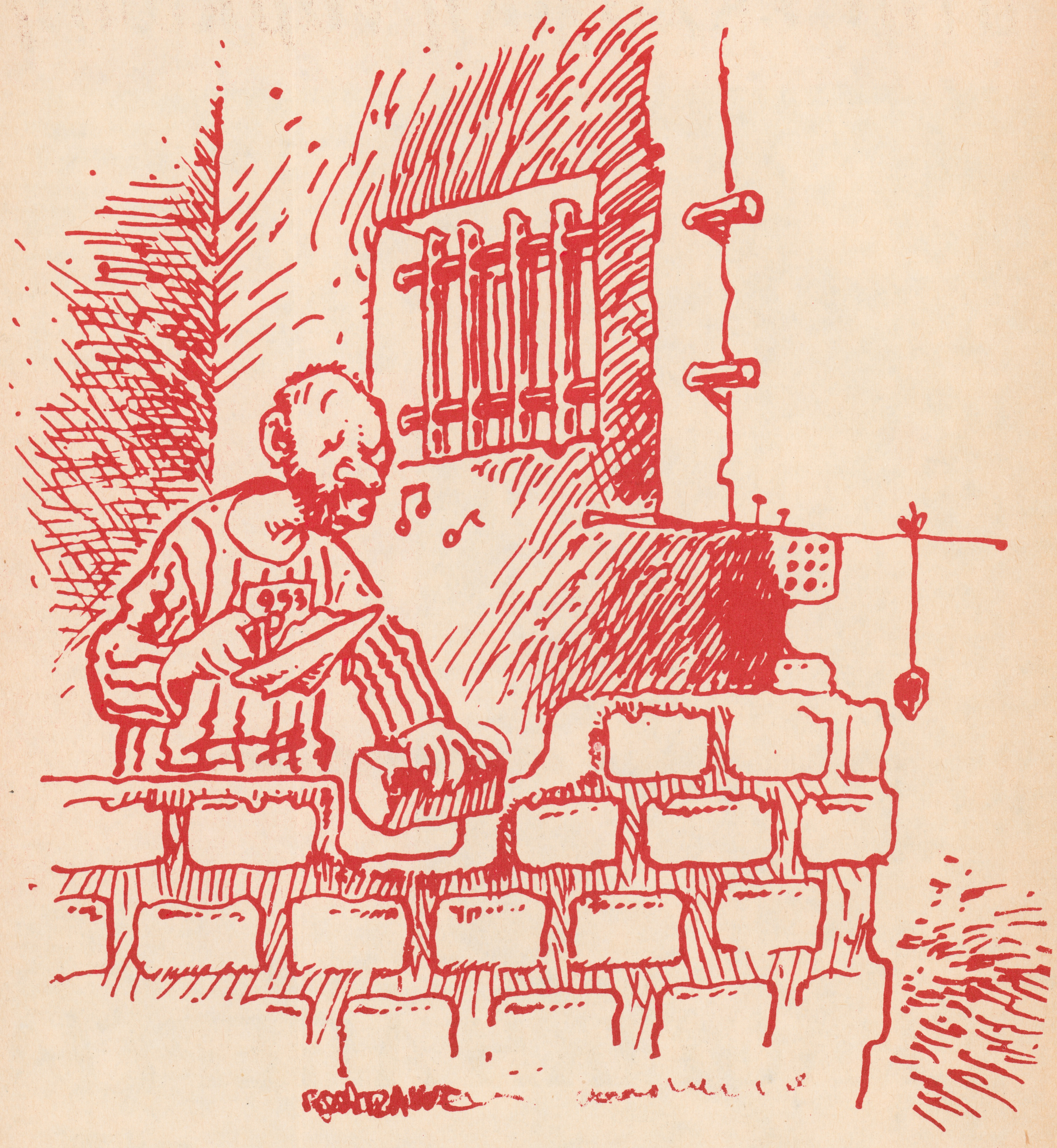
953

Γιατί η εκλογική απεργία

ΣΗΜΕΡΑ η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ αποκτά μια ιδιαιτερότητα και γίνεται σημαντικός συντελεστής για την προώθηση της αποδέσμευσης από τις καθεστωτικές λογικές.

Το εκλογικό - κοινοβουλευτικό παιχνίδι έρχεται να συνθέσει με τον πιο καθοριστικό τρόπο τις διάφορες διαθέσεις και λογικές της εξουσίας. Έρχεται να προσδέσει ακόμα μια φορά τους εκμεταλλευόμενους στην αδιέξοδη λογική της απόγνωσης. Καλούμαστε να ψηφίζουμε ενάντια στον εαυτό μας.

Δημιουργούμε εκείνα τα ισχυρά γρανάζια της κοινοβουλευτικής δικτατορίας που θα συγκροτήσουν όλες τις συνθήκες κυριαρχίας για την επερχόμενη περίοδο. Κι αυτές οι συνθήκες θα περάσουν μέσα από τη λιτότητα, την ανεργία, την κοινωνική υποβάθμιση, τον έντονο ατομισμό και τον καταναλωτισμό προς όφελος των εξουσιαστών. Η υποβάθμιση της ανθρώπινης υπόστασης μέσω της εξαθλίωσης και της περιθωριοποίησης δεν είναι η πρόοδος που θέλουν οι εκμεταλλευόμενοι-χειραγωγούμενοι.

Η συγκεκριμένη αντίθεση στο εκλογικό κοινοβουλευτικό παιχνίδι αποκτά ιδιαίτερη σημασία στο βαθμό που συνδέεται με την ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ σαν στοιχείο του αντισυναινετικού αγώνα. Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ είναι η πρακτική συγκεκριμένου σαμποταρίσματος των εκλογών που άξονά του έχει την μη συμμετοχή στις εκλογές και στις λογικές που αυτές εμπεριέχουν. Παρόλο που η συνειδητή εφαρμογή της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ αποκτά έναν επαναστατικό χαρακτήρα δεν είναι δυνατό από μόνη της να συνδεθεί με τις προοπτικές μιας Αντικρατικής-Αντικαπιταλιστικής πρακτικής.

Η μη συμμετοχή στο εκλογικό τσίρκο **δεν μπορεί να είναι μια αποσπασματική ενέργεια.** Σίγουρα, η μη συμμετοχή στο εκλογικό-κοινοβουλευτικό παιχνίδι, εφ' όσον γίνεται ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ κι όχι για λόγους γενικώτερης αδιαφορίας ή περιστασιακά, θα πρέπει να εμπεριέχει και **τη λογική της συνέχειας.** Αυτή είναι που δίνει ουσιαστικό περιεχόμενο σε απελευθερωτικές διαδικασίες και λειτουργίες έξω από τις λογικές και τις επιδιώξεις των εξουσιαστών.

Η διοχέτευση της αντίθεσης απέναντι στα πολιτικά σκουπίδια που παίζουν με τις τύχες μας εξυπηρετώντας τους στόχους και τις σκοπιμότητες του κράτους και του κεφάλαιου, συγκεκριμενοποιείται έμπραχτα κυρίως μετά τις εκλογές. Η συμμετοχή στους κοινωνικούς αγώνες με άμεσο στόχο την αντισυναινετική δράση με ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟ - ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ - ΑΝΤΙΘΕΣΜΙΚΟ περιεχόμενο και προοπτικές, υλοποιείται μέσα από ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΕΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ που όχι μόνο θέλουν αλλά και ενεργοποιούνται με άμεσο τρόπο ενάντια στις επιδιώξεις της εξουσίας. Αυτές οι επιδιώξεις εφαρμόζονται κάθε φορά μέσα από τα κόμματα, τα συνδικάτα και τους γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Υλοποιούνται από κάθε μικρό κομμάτι που εκτελεί τις επιταγές της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, της αλλοτρίωσης και της υποταγής σε κάθε κοινωνικό χώρο: Στο εργοστάσιο, στη συνοικία, στο σχολείο, στο γραφείο, στην πόλη και το χωριό, στο δημοτικό - κοινοτικό ή επαρχιακό χώρο, σε κάθε σημείο που υπάρχει κοινωνική δραστηριότητα.

Όσο για τον τρόπο που μπορεί να συγκροτηθούν αυτές οι αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες αυτός δεν μπορεί να είναι εκ των προτέρων καθορισμένος στις λεπτομέρειές του. Οι εκμεταλλευόμενοι έχουμε τη δυνατότητα να του δώσουμε εκείνο το χαρακτήρα που ανταποκρίνεται στις ανάγκες μας. Τα γενικά χαρακτηριστικά τους όμως έχουν σαφή αντιιεραρχική μορφή. **Η άρνηση της αυθεντίας και της καθοδήγησης, οι κοινές αποφάσεις με βάση συγκεκριμένους και κοινούς στόχους και η υλοποίηση**, από όσους θέλουν να συμμετάσχουν, αυτών των αποφάσεων. **Η κοινότητα των στόχων, η αλληλεγγύη, η χωρίς διαχωρισμούς συμμετοχή, είναι που συγκροτούν και την ενότητα των εκμεταλλευόμενων.** Μια ενότητα που μπορεί να αντιταχθεί με αποφασιστικό τρόπο στο κομμάτιασμα και τους διαχωρισμούς που έχει επιβάλλει η εξουσία. Στους εργαζόμενους και τους εργάτες, η ταξική ενότητα έχει κομματιαστεί από το κράτος και τα αφεντικά. Αυτή την ενότητα πρέπει να την ξαναφτιάξουμε σε νέες βάσεις. Σ' αυτές τις βάσεις που δεν καθορίζουν σαν ηγεμονική μια τάξη απέναντι στις άλλες, αλλά σαν μια ισότιμη κοινωνικά δύναμη, με άλλα στρώματα και τάξεις. Η ταξική ενότητα των εργαζομένων και η κοινωνική ενότητα των εκμεταλλευόμενων - καταπιεζόμενων μπορεί να ξεπεράσει τις αντιθέσεις που έχει δημιουργήσει το σύστημα κυριαρχίας και εκμετάλλευσης αντιπαραθέτοντας **τη συγκεκριμένη και συνολική δράση** απέναντι στην εξουσία.

Η ταξική - κοινωνική αυτοοργάνωση, η ενότητα και η αλληλεγγύη στη δράση, όχι μόνο μπορούν να συγκροτηθούν αλλά και να συντονιστούν ενάντια στο κράτος και στο κεφάλαιο. Το δίλλημα που έχει βάλει η εξουσία στους εκμεταλλευόμενους είναι ΠΩΣ θα παίρνονται και θα υλοποιούνται οι αποφάσεις εφ' οσον δεν θα υπάρχει ένα καθοδηγητικό κέντρο ή κάποιος που να «ξέρει τα πράγματα καλά». **Μεγαλύτερο ψέμμα και απατηλότερη τρικλοποδιά δεν υπάρχει.**

Με αυτό το «δίλλημα» οι εξουσιατές θέλουν να **κατοχυρώσουν την εξουσιαστική λογική** και την ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ στους «παντογνώστες» που θα αποφασίζουν για μας. Όμως, πέρα από τους μόνιμους εκπορνευτές των θελήσεών μας, που παρουσιάζονται σαν ειδικοί για να μας λύσουν τα προβλήματα υπάρχουμε ΕΜΕΙΣ. Μπορούμε να επιλέγουμε κάθε φορά κάποιους από εμάς τους ίδιους, και κάθε φορά διαφορετικούς. ΑΥΤΟΙ θα είναι επιφορτισμένοι να ΔΙΕΚΠΑΙΡΑΙΩΣΟΥΝ ΜΙΑ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ που θα τους αναθέτουμε, μέσα σε ένα καθορισμένο και οπωσδήποτε μικρό χρονικό διάστημα. **Η γρήγορη αντικατάστασή τους** δίνει τη δυνατότητα της συμμετοχής όλων μας, και συνεπώς μας δίνει τη δυνατότητα να γνωρίσουμε τα όσα μας αφορούν.

Με αυτό τον τρόπο δεν δημιουργούμε σταθερά **ιεραρχικά σχήματα, με διοικητικά συμβούλια και διαμεσολαβητές.** Χωρίς ειδικούς που παίρνουν αποφάσεις ερήμην μας ΟΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΠΑΙΡΝΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΚΑΙ ΘΕΛΗΣΕΙΣ ΜΑΣ. Οι εκλεγμένοι απλά ΕΚΤΕΛΟΥΝ, χωρίς να έχουν το ελεύθερο για διαπραγμάτευση ή οτιδήποτε άλλο.

Το ψεύτικο δίλλημα των εξουσιαστών θέλει να κατοχυρώσει την απάθεια και την εγκατάλειψη. Την μη συμμετοχή και την εξαφάνιση κάθε πρωτοβουλίας, στοιχεία που συνθέτουν την λογικη της κυριαρχίας.

Αυτές οι αυτοοργανωμένες ταξικές - κοινωνικές πρωτοβουλίες πάνω στην κατεύθυνση τις ΑΜΕΣΗΣ ΔΡΑΣΗΣ δεν μπορούν να έχουν σαν στοιχείο τους τον συντεχνιακό διαχωρισμό. Η κοινωνική - ταξική τους υπόσταση είναι αυτή που επιβάλλει την ισότιμη συμμετοχή όλων όσων θέλουν να δράσουν με κάθε φορά συγκεκριμένο στόχο.

Οι αυτοοργανωμένες ταξικές - κοινωνικές πρωτοβουλίες δεν μπορούν να βασίζονται στη συνδιαλλαγή και την υποχωρητικότητα. ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΑ, ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΩΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΩΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΙΜΑ. Απ' αυτή την άποψη ο κάθε φορά συγκεκριμένος στόχος των αυτοοργανωμένων πρωτοβουλιών πρέπει να διακατέχεται από την αδιαλλαξία και την ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ενάντια στο Κράτος, το κεφάλαιο και την εξουσία.

Η επιθετικότητα του κράτους και του κεφάλαιου δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται με την άμυνα. Χρειάζεται την αντίστοιχη επιθετικότητα των εκμεταλλευόμενων. Ο κοινωνικός ανταγωνισμός είναι που επιβάλλει την, με κάθε τρόπο, επιθετική στάση. Η αμυντικότητα και η συνδιαλλαγή είναι το πρώτο βήμα για την διαπραγμάτευση. Η διαπραγμάτευση δεν θα οδηγήσει παρά στον επανακαθορισμό των συνθηκών κυριαρχίας.

Η εξουσία γνωρίζει τον κίνδυνο που μπορεί να προέλθει από την αυτοοργανωμένη δράση. Γι' αυτό και έχει δομήσει κάθε σημείο της κοινωνικής δραστηριότητας και ύπαρξης με ιεραρχικό τρόπο. Χρειάζεται λοιπόν να ξεπεραστούν αυτές οι ιεραρχικές δομές. Η πορεία των κοινωνικών αγώνων έχει αναδείξει τέτοιες μορφές αυτοοργάνωσης που να ξεπερνούν τα εξουσιατικά πρότυπα. Αυτές οι μορφές δεν αποτελούν ΑΥΤΟΣΚΟΠΟ αλλά μέσο για την επιδίωξη των κάθε φορά στόχων των εκμεταλλευόμενων. Η γενίκευσή τους δεν αποτελεί παρά το ΜΕΣΟ για την συνολική απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά της κυριαρχίας του κράτους και του κεφάλαιου:

Όσο κι αν η συγκεκριμένη κατάσταση δείχνει με ξεκάθαρο τρόπο ΠΩΣ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΑ, δεν σημαίνει πως είναι εύκολο το ξεπέρασμά τους.

Η επικινδυνότητά τους βρίσκεται στο ότι μπορούν να εκμεταλλευτούν τις άμεσες ανάγκες μας με τρόπο που να μας αποπροσανατολίζουν. Χρησιμοποιούν το όραμα ενός καλύτερου αύριο κάτι που ο καθένας μας θα προτιμούσε. Όμως αυτό το όραμα ανταποκρίνεται στα σχέδια της εξουσίας κι όχι στις ανάγκες μας.

Μ' αυτό το όραμα προσπαθούν να μας σύρουν στις κάλπες. Να μας κάνουν να εγκαταλείψουμε τις τύχες μας στα χέρια τους. Όμως εμείς οι ίδιοι, έχουμε δώσει την ουσιαστική ονομασία σ' αυτό που οι εξουσιαστές ονομάζουν ψηφοσυλλέκτες. Τις ονομάσαμε κάλπες, γιατί ακριβώς αποδίδουν με τον καλύτερο τρόπο την ψευτιά της εξουσίας και των πολιτικών της εκπροσώπων. Γιατί ξέρουμε ότι οι ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΠΑΤΗ. Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠΑΤΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ. Δεν είναι μόνο το αποτέλεσμα ψεύτικο, είναι και όσα μας υπόσχονται ψεύτικα και απατηλά για να διαιωνιστεί το σύστημα κυριαρχίας και εκμετάλλευσης.

Κάθε τέσσερα χρόνια ή όποτε κρίνει σκόπιμο η εξουσία μας καλεί να ψηφίσουμε. Μας καλεί να ανανεώσουμε την εμπιστοσύνη μας σ' αυτή. Είδαμε όμως τι απέδωσε τόσα χρόνια αυτή η ανανέωση της εμπιστοσύνης. Μεγαλύτερη εκμετάλλευση, εξαθλίωση, καταστολή, νόμους που ευνοούν τα αφεντικά, περιθωριοποίηση εκμηδενισμό της ανθρώπινης υπόστασης μας, καταστροφή της φύσης στο όνομα της «εξέλιξης» δηλ. του κέρδους.

Αν οι τόσες εκλογές δεν μπόρεσαν να μας πείσουν για το τι σημαίνει εγκατάλειψη και ανανέωση της εμπιστοσύνης στην εξουσία, σήμερα τα πράγματα είναι πιο ξεκάθαρα. Δεν αφήνουν και πολλά περιθώρια αμφιβολίας για τον ρόλο των αφεντικών και των πολιτικών τους εκποσώπων.

Η εξουσία έχει ανάγκη από τις εκλογές, γι αυτό χρησιμοποιεί κάθε μέσο για να μας πείσει ή να μας αναγκάσει να συμμετάσχουμε σ' αυτές. Το να ψηφίζεις ενάντια στον εαυτό σου είναι αυτοκαταστροφικό. Όταν όμως με την ψήφο σου στρέφεσαι ενάντια στους υπόλοιπους εκμεταλλευόμενους τότε γίνεσαι συντηρητικός, **παίζεις το παιχνίδι της εξουσίας**. Ψηφίζοντας ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΚΟΜΜΑ κόμμα εξουσιοδοτείς την εξουσία να στραφεί όχι μόνο ενάντια στα συμφέροντα σου αλλά και ενάντια στους άλλους. Η εξουσία έχει κατορθώσει να δημιουργήσει όλο αυτό τον ανταγωνισμό για να κάνει τη δουλειά της. Και την κάνει πράγματι. Αν σκεφτεί κανείς ότι όλοι αυτοί που στριφογυρίζουν με τα σημαιάκια στους δρόμους ζητωκραυγάζοντας εναντίον των «αντιπάλων» τους, έχουν κοινά συμφέροντα και κοινά δικαιώματα στη ζωή, τότε γίνεται εύκολα κατανοητό τι έχει πετύχει η εξουσία.

Οι εκμεταλλευόμενοι δεν έχουμε ανάγκη από τις εκλογές. Όπως ένα εργοστάσιο δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς τους εργάτες το ίδιο και το σύστημα κυριαρχίας και εκμετάλλευσης δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς τις εκλογές.

Απέναντι στο εκλογικό κοινοβουλευτικό παιχνίδι και την έμμεση αντιπροσώπευση έχουμε λύση. Την ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. Μικρά στοιχεία για την ανάπτυξη της ΑΜΕΣΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ μπορούν να είναι οι αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες, σε κάθε κοινωνικό χώρο.

Αυτό τον κίνδυνο των φυγόκεντρων τάσεων που μπορούν να μετασχηματιστούν σε αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες, τον έχει αντιληφθεί η εξουσία. Γι αυτό και έχει επιτρέψει πλάι στα μεγάλα κόμματα να υπάρχουν και μικρότερα που διεκδικούν την ψήφο μας. Είναι αυτές οι συγκεκριμένες **δικλείδες ασφαλείας** που έρχονται να αναπληρώσουν την δυσαρέσκεια απέναντι στα μεγάλη πολιτικά κόμματα, που ανακόπτουν ταυτόχρονα το δρόμο στην Αυτοοργάνωση.

Πολλά εξουσιαστικά σχήματα έρχονται να αναπληρώσουν τα κενά και να παγιδεύσουν τους εκμεταλλευόμενους στο εκλογικό κοινοβουλευτικό παιχνίδι και στην εγκατάλειψη.

Οικολόγοι - Εναλλακτικοί, Μαρξιστικά - Λενινιστικά κουφάρια, Αριστεροί Ανανεωτές και αγγελιοφόροι χρεωκοπημένων αριστερών σχηματισμών έρχονται με καινούριο προσωπείο να μας ξεγελάσουν. Πίσω τους κρύβουν την συντηρητικότητα και την αντιδραστικότητα της ιεραρχίας και της χαλιναγώγησης των κοινωνικών αντιδράσεων σύμφωνα με τα σχέδια του κράτους και του κεφάλαιου. Ουσιαστικά νεκροί πολιτικά και κοινωνικά, ζητούν την άδεια να ξαναζήσουν παίρνοντας δύναμη από την εγκατάλειψη και την παθητικότητά μας.

Απέναντι σ' όλους αυτούς έχουμε τη δυνατότητα να προτάξουμε μια ΑΜΕΣΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ: ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ που είναι η άρνηση συμμετοχής στο εκλογικό τσίρκο.

Είναι ταυτόχρονα σημαντικό βήμα για την ολοκληρωτική άρνηση της εξουσιαστικής λογικής και την ανάπτυξη αυτοοργανωμένων μορφών δράσης με ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΚΑΙ ΜΕ ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.

Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ σάν μορφή και σάν πρακτική άρνησης του εκλογικού κοινοβουλευτικού παιχνιδιού δεν αφορά μόνο αυτές τις εκλογές. Συγκεκριμενοποιείται όμως σ' αυτές με τον πιο σαφή τρόπο. Τώρα που οι μάσκες έχουν πέσει και που όλοι έδειξαν τι σκοπούς έχουν, η μόνη δυνατή απάντηση είναι να τους πετάξουμε κατάμουτρα την περιφρόνησή μας. Η περιφρόνηση των εκμεταλλευόμενων δεν είναι λόγια, είναι πράξεις.

Η εκλογικη Απεργία σαν άρνηση συμμετοχής στο εκλογικό κοινοβουλευτικό παιχνίδι δεν ξεκινά σήμερα ούτε σταματά στο τώρα. Συνεχίζεται μέσα στους κοινωνικούς αγώνες. **Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ είναι συγκεκριμένη και έμπρακτη αντίθεση στην εξουσία, στα σχέδια του κράτους και των αφεντικών.** Είναι η αντισυναινετική στάση στο σήμερα και στο αύριο. Είναι στοιχείο της αυτοοργανωμένης δράσης, ενάντια σε κράτος, κεφάλαιο, γραφειοκράτες συνδικαλιστές, ενάντια σε κάθε είδους διαμεσολάβηση.

ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ
ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΟΣ ΤΑΞΙΚΟΣ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΤΑΞΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΑΜΕΣΗ ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΗ ΔΡΑΣΗ!
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ... ΠΑΝΤΑ!

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ...ΞΑΝΑΡΧΟΝΤΑΙ

Για τρίτη φορά ξαναστήνονται οι κάλπες.

Πριν προχωρήσουμε στους λόγους που οδηγούν στην επανάληψη του εκλογικού σκηνικού χρειάζεται να κάνουμε μια μικρή αναδρομή.

Στις πρώτες εκλογές του περασμένου Ιούνη δεν πρόκυψε καμμιά αυτοδύναμη κυβέρνηση παρόλο που το ΠΑΣΟΚ έχασε μεγάλο μέρος της εκλογικής του πελατείας και μολονότι η ΝΔ βγήκε πρώτη.

Είχαμε όμως ένα σημαντικό αποτέλεσμα: τη συνεργασία ανάμεσα στον καθεστωτικό Συνασπισμό του ΚΚΕ και στη ΝΔ.

Μετά τις δεύτερες εκλογές του περασμένου Οκτώβρη τα πράγματα μεταβλήθηκαν λιγάκι. Η ΝΔ παρόλο που ξαναβγήκε πρώτη με ενισχυμένη την εκλογική της πελατεία δεν μπόρεσε να αποκτήσει την αυτοδυναμία. Το ΠΑΣΟΚ ενισχύθηκε, σε ποσοστά, σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές και ο Καθεστωτικός Συνασπισμός του ΚΚΕ πήρε την κάτω βόλτα...

Το δεύτερο σημαντικό αποτέλεσμα ήταν η συνεργασία και των τριών κομμάτων σε μια κυβέρνηση που είχε σαν στόχο να «σώσει την οικονομία», και να ανορθώσει τον κρατικό μηχανισμό.

Αυτή η «τριμερής» διαχείριση της εξουσίας υπήρξε έντονα αποκαλυπτική. Απέδειξε με τον πιο σαφή και κατηγορηματικό τρόπο, αυτό που σαν αναρχικοί έχουμε ήδη διατυπώσει. Απόδειξε πως, **πίσω από τις αντιθέσεις των διάφορων πολιτικών κομμάτων, βρίσκεται η ενότητα των συμφερόντων του κράτους και του κεφάλαιου, η ενότητα των επιδιώξεων της εξουσίας.**

Η εξουσία δεν μπόρεσε να επιλύσει το σύνολο των ζητημάτων, που επιβάλλει η διαμόρφωση των νέων συνθηκών κυριαρχίας εν όψει του 1992-2000, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν προχώρησε με συγκεκριμένα βήματα προς αυτή την κατεύθυνση, αρχίζοντας την επίθεση ενάντια στους εκμεταλλευόμενους.

Αυτή η επίθεση, που άρχισε να υλοποιείται με τα γνωστά οικονομικά μέτρα (αυξήσεις σε προϊόντα ευρείας χρήσης, ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΝΕΡΟ, εισιτήρια και άλλα) προεκτείνεται στα μέτρα για τις «προβληματικές» επιχειρήσεις, στο περιορισμό των απασχολούμενων σε διάφορους τομείς της οικονομίας (δημόσιους και ιδιωτικούς) με αποτέλεσμα την αύξηση της ανεργίας, τη δημιουργία ευνοϊκών συνθηκών για το κράτος και το κεφάλαιο, έτσι ώστε να μπορέσουν να συνεχίσουν και να αναπτύξουν την κυριαρχία και την εκμετάλλευση πάνω στους εκμεταλλευόμενους (ενίσχυση της κρατικής κυριαρχίας, μεγάλες ευκαιρίες για κέρδη μέσω των «κινήτρων» για επενδύσεις - σύνδεση της αμοιβής με το πόσο παράγει ο εργαζόμενος, εισαγωγή νέων τεχνολογιών στην παραγωγή και στην κοινωνία).

Όλα αυτά δεν μπορούσε να τα υλοποιήσει η τριμερής με μιας. Γιατί παρ' όλο που η κοινοβουλευτική δικτατορία είχε, και εξακολουθεί να έχει, μεγάλη επίδραση στους εκμεταλλευόμενους, δεν σημαίνει ότι θα μπορούσαν να επιβληθούν όλα αυτά τα μέτρα χωρίς τους έντονους κοινωνικούς τριγμούς και τις αντιδράσεις που εκ των πραγμάτων προκύπτουν και θα προκύψουν.

Η έλλειψη των απαραίτητων ασφαλιστικών δικλείδων αποσυμπίεσης της κοινωνικής δυσαρέσκειας δεν μπορούσε να είναι αποτελεσματική με το σχήμα της «τριμερούς» συμπολίτευσης - αντιπολίτευσης.

Η εύθραυστη ισορροπία της «τριμερούς» (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΚΚΕ), που επιβλήθηκε με βάση τις επιταγές και ανάγκες της εγχώριας και ευρωπαϊκής οικονομικοπολιτικής κυριαρχίας, ενώ έδειξε τις πραγματικές δυνατότητες συγκρότησης της πολιτικής συναίνεσης, άρχισε να διαταράσσεται τόσο εσωτερικά (αντιθέσεις ανάμεσα στις δύο μεθοδεύσεις μεταξύ του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ), όσο και από την αδυναμία μεταφοράς αυτής της συναίνεσης στα κοινωνικά στρώματα με τρόπο που να είναι εύκολα αποδεκτός.

Το πολιτικό κόστος θα μπορούσε να μεταβληθεί σε κοινωνική αντίδραση και να οδηγήσει σε κινητοποιήσεις που δεν θα ελέγχονταν.

Παρ' όλα αυτά η «τριμερής» διαχείριση της εξουσίας έβαλε τις βάσεις για το προχώρημα της κοινωνικής συναίνεσης, μιας και χρησιμοποίησε τις αντιθέσεις της με τέτοιο τρόπο που να εξαπατούν μέρος των εκμεταλλευόμενων.

Οι βάσεις, όμως, που τέθηκαν από την «τριμερή», για να μπορέσουν να προχωρήσουν και να υλοποιηθούν χρειάζονται την ανανέωση και την ενίσχυση τους με το εκ νέου βάσπισμα τους στην κοινοβουλευτική κολυμβήθρα του Σιλωάμ.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία σ' όλο αυτό το διάστημα προσπάθησε και μπόρεσε, να παίξει το ρόλο της με ικανοποιητικό τρόπο. Με ανώδυνες και «επετειακές» κινητοποιήσεις, όπως αυτές της ΓΣΕΕ, ουσιαστικά οδήγησε τους εργαζόμενους στο να αποδεχθούν κατ' αρχήν τους όρους της εξουσίας. Οι αυξήσεις των τιμών πραγματοποιήθηκαν χωρίς την ανάπτυξη εκείνων των κοινωνικών αντιδράσεων που θα όξυναν την ταξική πάλη, οδηγώντας την σε επίπεδα σύγκρουσης. Το ζήτημα των εκτάκτων διευθετήθηκε σύμφωνα με τις επιδιώξεις του κράτους, το κλείσιμο των «προβληματικών» και οι απολύσεις που θα ακολουθήσουν δρομολογήθηκαν σύμφωνα με τα συμφέροντα του κεφάλαιου, κ.ά. Έδειξε ότι μπορεί και πρέπει να είναι ο ουσιαστικός συντελεστής για την κοινωνική συναίνεση μέσω της επαναδιαπραγμάτευσης των όρων κυριαρχίας από τα διάφορα κομμάτια των εκμεταλλευόμενων.

Αυτούς τους νέους όρους κυριαρχίας που θα πρέπει να αποδεχθούν οι εκμεταλλευόμενοι χρειάζεται να τους ενισχύσει το νέο εκλογικό-κοινοβουλευτικό σκηνικό που στήνεται για τις 8 Απρίλη.

Γιατί χρειάζεται ο αντισυναινετικός αγώνας;

Η σύσταση της κοινωνικής συναίνεσης προϋποθέτει την αποδοχή των νέων όρων κυριαρχίας από ευρύτερα κοινωνικά στρώματα. Η αποδοχή αυτή σίγουρα σημαίνει την διαπραγμάτευση μέσα στα πλαίσια του καθεστώτος. **Ανεξάρτητα από την ένταση που θα πάρει αυτή η επαναδιαπραγμάτευση, εφ' όσον δεν περιέχει την λογική και την πρακτική της δράσης έξω από τα πλαίσια που καθορίζει η κυριαρχία, είναι επόμενο να κινείται μέσα στα σχέδια και τις προοπτικές της.**

Έτσι, ακόμα και στο βαθμό που η κινητοποίηση ενός κοινωνικού κομματικού ενάντια στην επικείμενη ανεργία του, πάρει μεγάλες διαστάσεις, εφ' όσον βασίζεται στην απαίτησή του να λειτουργήσει μέσα στα πλαίσια του καθεστώτος, εφ' όσον δεν έχει ξεπεράσει τους μηχανισμούς διαμεσολάβησης (η στιγμιαία αντίθεση του με αυτούς τους μηχανισμούς είναι κάτι που πολύ πιθανό να προκύψει αλλά αυτό δεν σημαίνει και μια άλλη κατεύθυνση που να ουσιαστικοποιείται σε ριζοσπαστικές λογικές και πρακτικές έξω από τα όρια που το καθεστώς προσδιορίζει) και εφ' όσον δεν έχει αποκτήσει μια ανταγωνιστική λογική και πρακτική που να έχει προοπτικές διάρκειας και αντικρατικής - αντικαπιταλιστικής - αντιθεσμικής δράσης, στην ουσία κινείται μέσα στα πλαίσια επαναδιαπραγμάτευσης με το κράτος των νέων όρων κυριαρχίας του.

Είναι φυσικό το κράτος και το κεφάλαιο να θέλουν όσο το δυνατό λιγώτερες τριβές. Είναι φυσικό να θεωρούν ότι οι κινητοποιήσεις αυτές τους δημιουργούν εμπόδια. ΄Ομως είναι γνωστό ότι το κράτος διαθέτει όλους εκείνους τους τρόπους που είναι ικανοί να αφομοιώσουν αυτές τις αντιδράσεις. Στο βαθμό που αυτές δεν ξεπερνούν τα καθεστωτικά όρια, το κράτος μπορεί να εφαρμόσει τα σχέδια του βασιζόμενο στον κατακερματισμό των κοινωνικών στρωμάτων και την ιδιαιτερότητα τους, προχωρώντας σε παροχές προς το ένα κομμάτι και επιβάλλοντας τις θελήσεις του στο άλλο. Αλλά, ακόμα και στις περιπτώσεις που δείχνεται να υποχωρεί σε απαιτήσεις κάποιου κοινωνικού στρώματος ή κατηγορίας και πάλι βρίσκει τους κατάλληλους τρόπους και μεθόδους για να επιβάλλει τις θελήσεις του.

λογη επιδότηση. ΄Οσοι, όμως, από αυτούς θα απορροφηθούν με αυτό τον τρόπο θα είναι ο μοχλός για τη διάσπαση της ενότητας των εργαζόμενων, εφ' όσον σαν μετεκπαιδευμένοι θα μπορούν να αξιοποιηθούν από το κεφάλαιο και μάλιστα με προνόμια, σε σχέση με τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν θα υπάρχουν περιορισμένες απολύσεις εκ των προτέρων, ούτε πως εκ των πραγμάτων θα απορροφηθούν όλοι οι μετεκπαιδευμένοι. Ξέχωρα απ' αυτό ο διαχωρισμός στις βιώσιμες και η σύγχρονη τεχνολογία που θα εισαχθεί θα έχει σαν αποτέλεσμα και άλλες απολύσεις. ΄Ετσι, προκειμένου να υπάρχει μαζική απόλυση (αυτό είναι και το ψεύτικο δίλλημα που προβάλλεται) το κράτος θα αξιοποιήσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο όλες τις συνθήκες για την επίτευξη των σχεδίων του (καλύτεροι όροι εκμετάλλευσης και

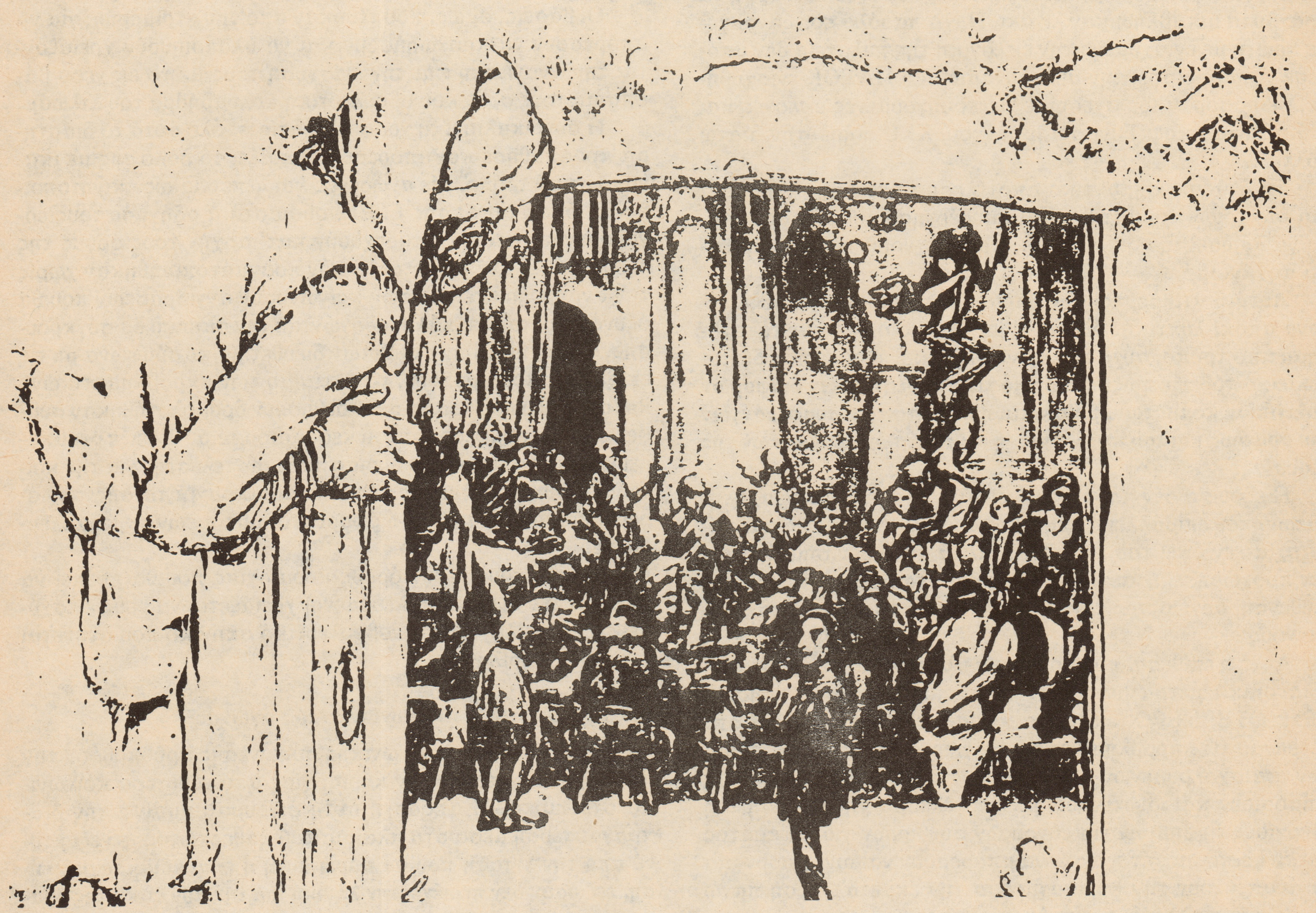

Για να γίνει πιο συγκεκριμένο αυτό το ζήτημα μπορούμε να αναφερθούμε στο παράδειγμα των εργαζόμενων στις «προβληματικές».

Η λογική του κράτους, όπως την έχει κατοχυρώσει, είναι πως μέσα στα πλαίσια του εκσυγχονισμού της οικονομίας, περιορισμού των ελλειμάτων του δημοσίου τομέα και ανάπτυξης της «εθνικής» οικονομίας, ωρισμένες «προβληματικές» πρέπει να κλείσουν. Οι κινητοποιήσεις των εργαζόμενων σ' αυτές τις επιχειρήσεις, αντιμετωπίζονται τόσο από το κράτος όσο και από τα κόμματα και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία με όρους προσαρμοστικότητας. Με την υπόσχεση ότι οι εργαζόμενοι δεν θα χάσουν τη δουλειά τους, το σχέδιο που πρόκειται να ακολουθηθεί είναι: Απορρόφηση από τις «βιώσιμες» (αυτές που θα πωληθούν σε ιδιώτες —έλληνες ή ξένους αυτό δεν έχει και τόση σημασία—) εκείνων των εργαζόμενων που προέρχονται από εκείνες που κλείνουν, αφού προηγηθεί ένα διάστημα μετεκπαίδευσης στον ΟΑΕΔ με την ανά-

κυριαρχίας, ιδιωτικοποίηση) πραγματοποιώντας τμηματικά τις απολύσεις, που εκ των πραγμάτων θέλει να κάνει, αλλά με αυτό τον τρόπο θα αποφύγει εκείνους τους τριγμούς που θα του δημιουργούσαν προβλήματα.

Οι απολύσεις θα γίνουν. Οι επιχειρήσεις θα ιδιωτικοποιηθούν, ο ανταγωνισμός που θα μεταφερθεί στους ίδιους τους εργαζόμενους θα ωφελήσει το κεφάλαιο. Το κεφάλαιο, σε σχέση με αυτό τον τομέα, θα εκσυγχονιστεί για περισσότερα κέρδη. Ο κοινωνικός και οικονομικός μετασχηματισμός των εκμεταλλευόμενων θα υλοποιηθεί σύμφωνα με τις μέλλουσες επιδιώξεις της κυριαρχίας. Η συναίνεση θα εκπληρωθεί σαν αποτέλεσμα της αφομοίωσης - επαναφομοίωσης των εκμεταλλευόμενων στις νέες συνθήκες. Η χρήση των ανάλογων για κάθε περίσταση τεχνικών της εξουσίας υλοποιεί τα σχέδια των εκμεταλλευτών, αποφεύγοντας κινητοποιήσεις που μπορούν να πάρουν επικίνδυνη τροπή.

Είναι χαρακτηριστικό πως οι κινητοποιήσεις αυτής της

περιόδου έχουν σαν κύρια κατεύθυνσή τους, αυτή της επαναδιαπραγμάτευσης και όχι της αντισυναίνεση.

Για να μπορέσουμε να ισχυριστούμε με βεβαιότητα ότι υπάρχει αντισυναίνεση, χρειάζεται να ξεπεραστούν σε επίπεδο κοινωνικών αγώνων οι διαπραγματευτικές συνθήκες, που επιβάλλει η εξουσία και οι ενδιάμεσοι χειραγωγικοί μηχανισμοί.

Απ' αυτή την άποψη, η συμβολή στην ενίσχυση του κοινωνικού ανταγωνισού έχει αξία μόνο στο βαθμό που έχει σαν στόχο της τη δυνατότητα διαμόρφωσης τέτοιων αντισυναινετικών διεργασιών. Η κατάδειξη των μεθοδεύσεων κράτους και κεφάλαιου τόσο στη γενική τους κατεύθυνση, όσο και συγκεκριμένα μπορεί να αποτελέσει μοχλό της αντιπληροφόρησης.

Η διάχυτη αντισυναινετική διάθεση που υπάρχει πάντα σε συνθήκες γενικευμένης επαναδιαπραγμάτευσης των όρων της κυριαρχίας, δεν μπορεί να μετασχηματισθεί σε τάση και συγκεκριμένη κατάσταση, εάν πρώτα δεν ξεπεράσει με αυθόρμητο ή οργανωμένο τρόπο την συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Αυτό το ξεπέρασμα, δεν μπορεί να θεωρηθεί ουσιαστικό, εφ' όσον δεν μπορεί να πάρει μια τέτοια λειτουργικότητα, σε διάρκεια και δυναμική που να ξεπερνά με σαφήνεια τη διαμεσολάβηση και να αποκτά επιθετικό χαρακτήρα.

Για την περίοδο που διανύουμε που μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα πως αυτό που υπάρχει είναι η διάθεση, ούτε καν διαμορφούμενη τάση. Οι δυνατότητες αυτοοργάνωσης και άμεσης δράσης μπορούν να διαμορφωθούν μόνο μέσα απο συγκεκριμένες πρωτοβουλίες και πάντα σε επίπεδο μειοψηφικών δραστηριοτήτων. Με δεδομένη την ουσιαστική ανυπαρξία των αυτοοργανωμένων δυνάμεων στους κοινωνικούς χώρους, είναι βέβαιο ότι μια αντισυναινετική τάση έχει τις περισσότερες δυνατότητες να αναπτυχθεί με αυθόρμητο τρόπο, ενώ μια οργανωμένη της μορφή δεν είναι ορατή, στο άμεσο μέλλον τουλάχιστον.

Αυτό, δεν μειώνει καθόλου την σημασία της δραστηριότητας στην κατεύθυνση ανάπτυξης ενός αντισυνεναιτικού αγώνα που ο χαρακτήρας του **είναι κοινωνικός και δεν μπορεί να έχει την έκφραση του στον οποιοδήποτε πολιτικό - κομματικό - χειραγωγικό μηχανισμό. Αντίθετα μπορεί να έχει συγκεκριμένη έκφραση μέσα από την άμεση αδιάλλακτη δράση και την αυτοοργάνωση των εκμεταλλευόμενων.**

Η ανάπτυξη δραστηριοτήτων στην κατεύθυνση του αντισυνεναιτικού αγώνα μπορεί να δημιουργήσει τις δυνατότητες για συγκεκριμένα μπλοκαρίσματα της διαδικασίας αναδιάρθρωσης κράτους και κεφάλαιου που συνδέεται άμεσα με τη διαμόρφωση των νέων συνθηκών κυριαρχίας.

Τι προετοιμάζουν μέσα από τις εκλογές.

Η εξουσία χρησιμοποίησε συγκεκριμένες μεθοδεύσεις για να ξεκινήσει την επίθεση της ενάντια στους εκμεταλλευόμενους. Η συγκρότηση της «τριμερούς» διαχείρισης ήρθε να υλοποιήσει, μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες, την πολιτική συναίνεση σαν προϊόν των αναγκαιοτήτων του ελληνικού και ευρωπαϊκού κεφάλαιου. Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, ο ΟΟΣΑ, η ΕΟΚ, ο ΣΕΒ όλα τα κέντρα της οικονομικής κυριαρχίας και εκμετάλλευσης έσπευσαν να συντονιστούν.

Αριστεροί και δεξιοί (ΚΚΕ-ΠΑΣΟΚ-ΝΔ) χρησιμοποίησαν διάφορα ιδεολογήματα και ψευτιές για να δικαιολογήσουν αυτό που η κοινή τους σύμπραξη απόδειξε, πως: **ΟΛΑ ΤΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΜΟΥΡΗ.**

Η αναδιάρθρωση της κυριαρχίας επιβάλλει μια σειρά από οικονομικούς, πολιτικούς, κοινωνικούς, θεσμικούς, πολιτιστικούς μετασχηματισμούς. Αυτά τα βήματα γίναν με συγκεκριμένο τρόπο στις προηγούμενες μορφές διαχείρισης τόσο σε «διμερές» επίπεδο, όσο και σε «τριμερές».

Σε κοινωνικό - πολιτικό επίπεδο, η «διμερής» (ΝΔ-ΚΚΕ) συνεργασία προσπάθησε να επιβάλλει το ιδεολόγημα της «εθνικής ομοψυχίας», με το κάψιμο των φακέλλων. Με αυτό έθετε συγκεκριμένη προϋπόθεση για την αποδοχή από τους εκμεταλλευόμενους των όρων αφομοίωσης τους στις νέες συνθήκες, ενισχύοντας το ιδεολόγημα «όλοι ενωμένοι για να πάμε μπροστά» και συμβάλλοντας στην άμβλυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Το άνοιγμα του δρόμου για την «ελεύθερη» αξιοποίηση των ραδιοτηλεοπτικών μέσων, ενώ έδωσε την ψευδαίσθηση της δήθεν πλουραλιστικής ενημέρωσης και το δήθεν σπάσιμο του κρατικού μονοπώλιου, στην ουσία προώθησε ένα σημαντικό τομέα κέρδους και ανταγωνισού για το κεφάλαιο στο χώρο του θεάματος και βασικό συντελεστή για την πολύπλευρη αποπληροφόρηση, έλεγχο και αδρανοποίηση των εκμεταλλευόμενων μπροστά στις επερχόμενες συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Σαφή δείγματα αυτής της «πλουραλιστικής» και «αντικειμενικής» πληροφόρησης είχαμε στη διάρκεια της κατάληψης του Πολυτεχνείου.

Η ψήφιση του νόμου για τους δικαστικούς κώδικες είχε σαν σκοπό την ενίσχυση της λειτουργίας της «δικαιοσύνης» και την παροχή των δυνατοτήτων στους δικαστές να επιβάλλουν με τον καλύτερο τρόπο τις θελήσεις και τις επιδιώξεις της εξουσίας ενάντια στους εκμεταλλευόμενους κάτω από την εξ ίσου ψεύτικη εικόνα της ανεξαρτησίας.

Η «τριμερής» (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ) εκτός από τα άμεσα μέτρα για την οικονομία, που επέβαλλε, άνοιξε τους δρόμους για το προχώρημα της επίθεσης ενάντια στους εκμεταλλευόμενους. Τα μέτρα που θα ληφθούν για τις προβληματικές, η διεύρυνση της φορολογικής βάσης, οι απολύσεις μέρους των εκτάκτων του δημοσίου και η αναδιάρθρωση του κρατικού μηχανισμού, η διευκόλυνση των επενδύσεων στο ευρωπαϊκό κεφάλαιο, οι ιδιωτικοποιήσεις επιχειρήσεων, η σαφής κατεύθυνση προς την ανάπτυξη του καταναλωτισμού και του τομέα των υπηρεσιών, δείχνουν το μέγεθος της επίθεσης που ήδη άρχισε. Εδώ, δεν θα πρέπει να αγνοηθεί το ζήτημα των σκληρών μέτρων λιτότητας που πρόκειται να εφαρμοστούν αμέσως μετά τις εκλογές.

Όλα τα παραπάνω που έχουν την κατεύθυνση τους στον οικονομικό τομέα δεν θα αφήσουν καθόλου ανεπηρέαστο τον κοινωνικό. Η αναδιάρθρωση της κυριαρχίας επιβάλλει και την συγκεκριμένη αναδιάρθρωση σε κοινωνικό επίπεδο. Για να εδραιωθεί το νέο μοντέλο της κυριαρχίας, χρειάζεται μια βαθμιαία αλλά ολοκληρωτική μεταστροφή (και γιατί όχι καταστροφή;) των ήδη υπαρχουσών κοινωνικών δομών.

Η ανάγκη της αναβάθμισης του καπιταλισμού προϋποθέτει την ύπαρξη ισχυρών παραγωγικών μονάδων. Απ' αυτή την άποψη, στον τομέα των μεσαίων επιχειρήσεων ο αγώνας για την επιβίωση τους και την παραμονή τους στο χώρο της εκμετάλλευσης θα είναι σκληρός. Η καταστροφή πολλών από τις ήδη υπάρχουσες και η δημιουργία και συγκρότηση νέων είναι δεδομένη. Τα μέτρα για την πάταξη της φοροδιαφυγής σ' αυτό το στόχο κατευθύνονται, πέρα από τον άμεσο και ορατό, που είναι η ενίσχυση του κρατικού κορβανά. Είναι γνωστό ότι αυτά τα μέτρα δεν πρόκειται να αγγίξουν τις μεγάλες επιχειρήσεις.

Η διεύρυνση της φορολογικής βάσης έχει σαν ένα από τους βασικούς της στόχους την επίθεση ενάντια στον αγροτικό πληθυσμό. Είναι μια από τις βασικές επιταγές της ΕΟΚ η αλλάγη των όρων και των καταστάσεων που επικρατούν στον αγροτικό τομέα. Η επιβολή φορολογίας στους αγρότες αποτελεί ένα από τα μέσα για την καταστροφή των ήδη υπαρχουσών κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών. Σημαντικά τμήματα του αγροτικού πληθυσμύ θα υποστούν την μεταβολή των συνθηκών διαβίωσης και επιβίωσής τους και θα

οδηγηθούν στο να πλαισιώσουν τις στρατιές των ανέργων που θα δημιουργηθούν εξ αιτίας της γενικώτερης καπιταλιστικής επίθεσης. Μέσα από αυτό, θα πραγματοποιηθεί η επιλογή εκείνων που θα αξιοποιηθούν, με βάση τις νέες ανάγκες της οικονομικής και πολιτικής κυριαρχίας, με την απορρόφησή τους σε εκείνους τους τομείς που η αποδοτικότητα θα συμπλέει και με την φθηνότερη πληρωμή των όσων θα προσφέρουν στο βωμό της εκμετάλλευσης. Η προλεταριοποίηση δεν θα είναι προνόμιο ενός κοινωνικού στρώματος ή μιας τάξης, αλλά του συνόλου της κοινωνίας, και ιδιαίτερα των νεαρότερων σε ηλικία τμημάτων της.

Τα μέτρα λιτότητας που εκ των πραγμάτων πρόκειται να εφαρμοστούν αμέσως μετά τις εκλογές είναι αυτά που θα πλήξουν ευρύτατα στρώματα εκμεταλλευόμενων. Σ' αυτό υπάρχει η κοινή στάση των πολιτικών κομμάτων, που αποτελεί και τον απαράβατο και κοινά ομολογημένο στόχο τους, άσχετα αν το καθένα από τη μεριά του προσπαθεί να αποφύγει να τοποθετηθεί με άμεσο τρόπο. Ήδη το ΔΝΤ έχει προτείνει πάγωμα μισθών και συντάξεων για δύο χρόνια, μηδενισμό των επιδοτήσεων στους αγρότες, εξυγίανση των ασφαλιστικών ταμείων, σημαντική μείωση του πληθωρισμού κ.λπ.

Είπαμε παραπάνω ότι η «τριμερής» άνοιξε τους δρόμους για τη συνολική επίθεση της εξουσίας. Ένα από τα βασικώτερα ζητήματα που έθεσε ήταν αυτό του κρατισμού. Ενώ η διμερής διαχείρηση της εξουσίας (Καθεστωτικός Συνασπισμός του ΚΚΕ-ΝΔ) έδωσε την κατεύθυνση προς την «εθνική ομοψυχία» και την «εθνική οικονομική ανάπτυξη», η «τριμερής» επικέντρωσε το στόχο της στο ζήτημα του κρατισμού. Πράγματι. Για να μπορέσει η εξουσία να εδραιώσει τις νέες συνθήκες, για να μπορέσει το κεφάλαιο να αναπτυχθεί με όρους ανταγωνιστικούς και εκμεταλλευτικούς χρειάζεται έναν ρωμαλέο κρατικό μηχανισμό. Ρωμαλέο όχι μόνο σε επίπεδο ισχύος (καταστολή, επιβολή νόμων, ρύθμιση κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών) αλλά να είναι ταυτόχρονα και οικονομικά ισχυρό.

Αυτή η οικονομική ισχύς του κράτους δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί από το κεφάλαιο. Γιατί σ' αυτή την περίπτωση θα υπάρχει μείωση των κερδών του, κάτι που εξ αρχής αποκλείεται, αλλά και που γι αυτή την περίοδο δεν υπάρχει περίπτωση για την ελάχιστη σκέψη για στοιχειώδη απορρόφηση πόρων απ' αυτό. Με την ισχυροποίησή του το κράτος θα αυξήσει όχι μόνο τη ρυθμιστική του ικανότητα αλλά θα καλύψει και σημαντικό μέρος των απωλειών που θα του δημιουργήσει η κατάργηση των δασμών λόγω της ενιαίας αγοράς, θα καλύψει τις ζημιές που προκάλεσαν τα δάνεια προς τους καπιταλιστές, θα εξοπλιστεί με σύγχρονο τεχνολογικό υλικό εκσυχρονιζόμενο και θα έχει τη δυνατότητα να επενδύει με κέρδος. Η ενότητα λοιπόν των συμφερόντων του κράτους και του κεφάλαιου είναι που επιβάλλει τις συνθήκες οικονομικής ευρωστίας του κράτους σε βάρος των εκμεταλλευόμενων.

Το ιδεολόγημα που χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον όλο αυτό το διάστημα είναι πως κινδυνεύουμε από τα ελλείματα του δημοσίου. Όμως, αυτοί που πραγματικά κινδυνεύουν είναι οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, οι μισθοσυντήρητοι, όλοι οι εκμεταλλευόμενοι που θα κληθούν να καλύψουν αυτά τα ελλείματα αν και δεν ευθύνονται καθόλου για την ύπαρξή τους. Μετά την υπερεκμετάλλευση στους χώρους εξαναγκαστικής δουλείας (που θέλουν να την ονομάζουν εργασία) θα εξαναγκασθούν, όπως ήδη έγινε σε πρώτη φάση, να ξεζουμιστούν για να καλύψουν τις ανάγκες της εξουσίας, πληρώνοντας άμεσους και έμμεσους φόρους.

Αλλά στην πραγματικότητα δεν υπάρχει καμμιά οικονομική κρίση (τουλάχιστον έτσι όπως θέλουν να την παρουσιάσουν οι εκμεταλλευτές). Εκείνο που υπάρχει, είναι μια ανοδική τάση των κερδών των καπιταλιστών. Τα **καθαρά κέρδη** για 3605 βιομηχανίες έφτασαν τα 38,2 δισεκατομμύρια ενώ για 3227 εμπορικές επιχειρήσεις έφτασαν τα 50,2 δισεκατομμύρια το 1988.

Στο χρηματιστήριο σημειώνεται ρεκόρ συναλλαγών κάθε μέρα ενώ όλο και περισσότερες επιχειρήσεις συγκεντρώνουν τα τυπικά προσόντα και το δυναμισμό για να εισάγουν τις μετοχές τους στο Χρηματιστήριο. Οι ιδιωτικές επιχειρήσεις (εμπορικές και βιομηχανικές) επί 5 (πέντε) συνεχή χρόνια πραγματοποιούν κέρδη. Οι αυξήσεις των μετοχικών τους κεφαλαίων υπερκαλύπτονται μέχρι και 16 φορές. Για το 1989 επιχειρήσεις και τράπεζες ετοιμάζονται να εμφανίσουν κέρδη που θα φτάνουν ή και θα ξεπερνούν κατά 100% το 1989.

Όλα αυτά, καθώς και η αύξηση των επενδύσεων κατά 14% το 1988 έναντι 8,8% του 1987 δείχνουν πως κάθε άλλο παρά βαδίζουμε προς οικονομική καταστροφή (σε επίπεδο καπιταλιστών βέβαια, γιατί η πορεία προς την οικονομική καταστροφή σίγουρα σχετίζεται άμεσα με τους εκμεταλλευόμενους).

Αυτά τα κέρδη για να συνεχίζουν να έχουν ανοδική πορεία χρειάζεται να ενισχυθούν. Η ενίσχυση θα προέλθει από τις δυνατότητες για περισσότερες ευκαιρίες στο κεφάλαιο. Η ενίσχυση του κρατικού μηχανισμού θα μπορέσει να συμβάλλει στις δανειοδοτήσεις για επενδύσεις (βλέπε δανεικά και αγύριστα). Ταυτόχρονα η αύξηση των τιμών των προϊόντων, εκτός από τα κέρδη, θα τις φέρει στα επίπεδα των τιμών της ΕΟΚ (μια ενιαία αγορά εμποδίζεται να λειτουργήσει όταν τα τσιγάρα π.χ. που παράγονται στην Ελλάδα κοστίζουν 240 δρχ. ενώ αυτά που παράγονται στη Γερμανία έχουν 400). Ακόμα το τριετές πρόγραμμα λιτότητας που είναι αναγκαίο να υπάρξει σύμφωνα με τις επιταγές του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, θα καθηλώσει τους μισθούς, θα ενισχύσει τα κρατικά ταμεία και τους βιομήχανους και θα σπρώξει στην εξαθλίωση μεγάλα στρώματα εργαζόμενων.

Η κατάθεση όλων των οικονομικών στοιχείων που παρατέθηκαν προηγούμενα, παρότι γίνεται κουραστική δείχνει με πολυ ξεκάθαρο τρόπο το μύθο της εξουσίας για δήθεν οικονομική κατάρρευση και άλλα παρόμοια.

Κανένα «εθνικό» σκάφος δεν πρόκειται να βουλιάξει, καμμιά οικονομική κρίση δεν υφίσταται. Εκείνο που υπάρχει είναι η απροκάλυπτη επίθεση σε επίπεδο εκμετάλλευσης. Αν υπάρχει κάποια οικονομική κρίση αυτή βρίσκεται στον κίνδυνο που αντιμετωπίζουν τα αφεντικά (αν δεν εφαρμοστούν τα μέτρα λιτότητας και περιστολής των δαπανών) από τους διεθνείς ανταγωνιστές τους. Γι αυτό, αυτά τα μέτρα που θα εφαρμοστούν έτσι κι αλλοιώς, εκείνο που στοχεύουν είναι να διαμορφώσουν ακόμα μεγαλύτερα κέρδη που θα μπορέσουν να μετασχηματιστούν (ένα μέρος από αυτά) σε παραγωγικές επενδύσεις με σύγχρονη τεχνολογία που οι συνέπειές της θα είναι, εκτός από το ξεζούμισμα της λιτότητας, ένα νέο κύμα απολύσεων μετά την πρώτη φάση που θα υπάρξει μετεκλογικά.

Μετά το μύθο της εξουσίας για οικονομική κριση, που συνάμα θα βοηθήσει και στην αναδιάρθρωση και εκσυχρονισμό του κρατικού μηχανισμού, ο δεύτερος σημαντικός ρόλος της «τριμερούς», ήταν να αποδείξει την κοινότητα των στόχων και των επιδιώξεων των διάφορων μερίδων της εξουσίας, σε σχέση με τους εξουσιαζόμενους-εκμεταλλευόμενους. Η από κοινού διερεύνηση των μεθόδων που θα πρέπει να εφαρμοσθούν για να διεκπεραιωθούν οι άμεσες και μεσοπρόθεσμες ανάγκες της κυριαρχίας, ανοίγει το δρόμο για την πολιτική συναίνεση και συνεργασία που θα προκύψει μετά τις εκλογές. Συναίνεση που θα υπάρξει ανεξάρτητα από το αν θα προκύψει μονοκομματική κυβέρνηση ή κυβέρνηση συνεργασίας.

Η συγκρότηση της «τριμερούς» κινήθηκε σ' ένα ακόμα επίπεδο. Θέλησε να καταδείξει στους εκμεταλλευόμενους την ανάγκη αποδοχής των όρων της εξουσίας. Έχοντας σαν βάση την ενίσχυση της κοινοβουλευτικής δικτατορίας, σαν αποτέλεσμα και των πρόσφατων εκλογικών αναμετρήσεων, έθεσε με τον πιο σαφή και κατηγορηματικό τρόπο το ζήτημα αποδοχής των μεθοδεύσεών της. **Είναι, το πιο χαρακτηριστικό σημείο της πολιτικής συναίνεσης και της ταυτότητας των διάφορων μορφών της εξουσίας, η κατάδειξη στους εκμεταλλευόμενους της αδυναμίας να προτάξουν μια εναλλακτική λύση. Η «τριμερής» διαχείριση με μια απλή κίνηση έβαλε στους εκμεταλλευόμενους το δίλλημα να διαλέξουν οποιονδήποτε πολιτικό εκπρόσωπο ή κόμμα θέλουν ακόμα και κάτω από το καθεστώς της δυσαρέσκειάς τους, αλλά να είναι αυτός που θέλει η εξουσία.**

Αυτό είναι και το σημαντικό στοιχείο αυτής της εκλογικής αναμέτρησης. Οι εκμεταλλευόμενοι δεν έχουν να επιλέξουν το μικρότερο κακό. **Είναι αναγκασμένοι να επιλέξουν ένα από τα πρόσωπα της εξουσίας γνωρίζοντας και όλες τις συνέπειες που θα έχει αυτή η επιλογή τους. Οι αυταπάτες που μπορούν ακόμα να υπάρχουν έχουν τις ρίζες τους στα ιδεολογήματα, που τους έχει επιβάλει η κυρίαρχη λογική. Όμως στην ουσία όλοι διαισθάνονται ότι η επιλογή τους είναι ενάντια στα συμφέροντά τους.**

Από αυτή την άποψη, η κοινή διαπίστωση που ενισχύθηκε στο τελευταιο διάστημα και συμπυκνώνεται στη φράση «όλοι ίδιοι είναι» αποτελεί και τη βάση που θα κινηθεί ο προεκλογικός λόγος, από ένα σημαντικό σημείο και έπειτα.

Η ανυπαρξία εκείνων των δυνατοτήτων των εκμεταλλευόμενων που θα μπορούσαν να στηριχτούν στην αυτενέργεια, με αντικαθεστωτικό περιεχόμενο, μέσα από πρωτοβουλίες αυτοοργανωμένης δράσης, είναι που μεταβάλλουν στη ζυγαριά τα δεδομένα υπέρ της εξουσίας.

Η διάχυτη δυσαρέσκεια, έρχεται να τονωθεί με το εκλογικό - κοινοβουλευτικό παιγνίδι. Η γνώση της αδυναμίας έρχεται να επικεντρωθεί στις δοσμένες λύσεις από την εξουσία. ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ, ΝΔ, ή όποιο άλλο μικρό εξουσιαστικό σχήμα κατεβαίνει στις εκλογές δεν προσφέρει παρά την ίδια προοπτική: **Τη συνδιαλλαγή και τη διαπραγμάτευση με στόχο την ΥΠΟΤΑΓΗ.**

Είναι βέβαιο ότι οι κινητοποιήσεις που θα πραγματοποιηθούν δεν έχουν τα χαρακτηριστικά της εξέγερσης και της ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ. Εμπεριέχουν όμως τη δυναμική της αυθόρμητης υπέρβασης των εξουσιαστικών προταγμάτων. Από αυτή την άποψη η ενίσχυση της αντίληψης της αυτοοργάνωσης και της άμεσης δράσης είναι επιβοηθητικοί συντελεστές στο βαθμό που συνδυάζονται με την λογική της αδιαλλαξίας και της αντιθεσμικής - αντικρατικής - αντικαπιταλιστικής επιθετικότητας. Το μπλοκάρισμα ακόμα και σε ένα κρίκο της αλυσίδας που σχηματίζει την κοινωνική συναίνεση μπορεί να δημιουργήσει τους όρους μιας ευρύτερης αντικαθεστωτικής κινητοποίησης.

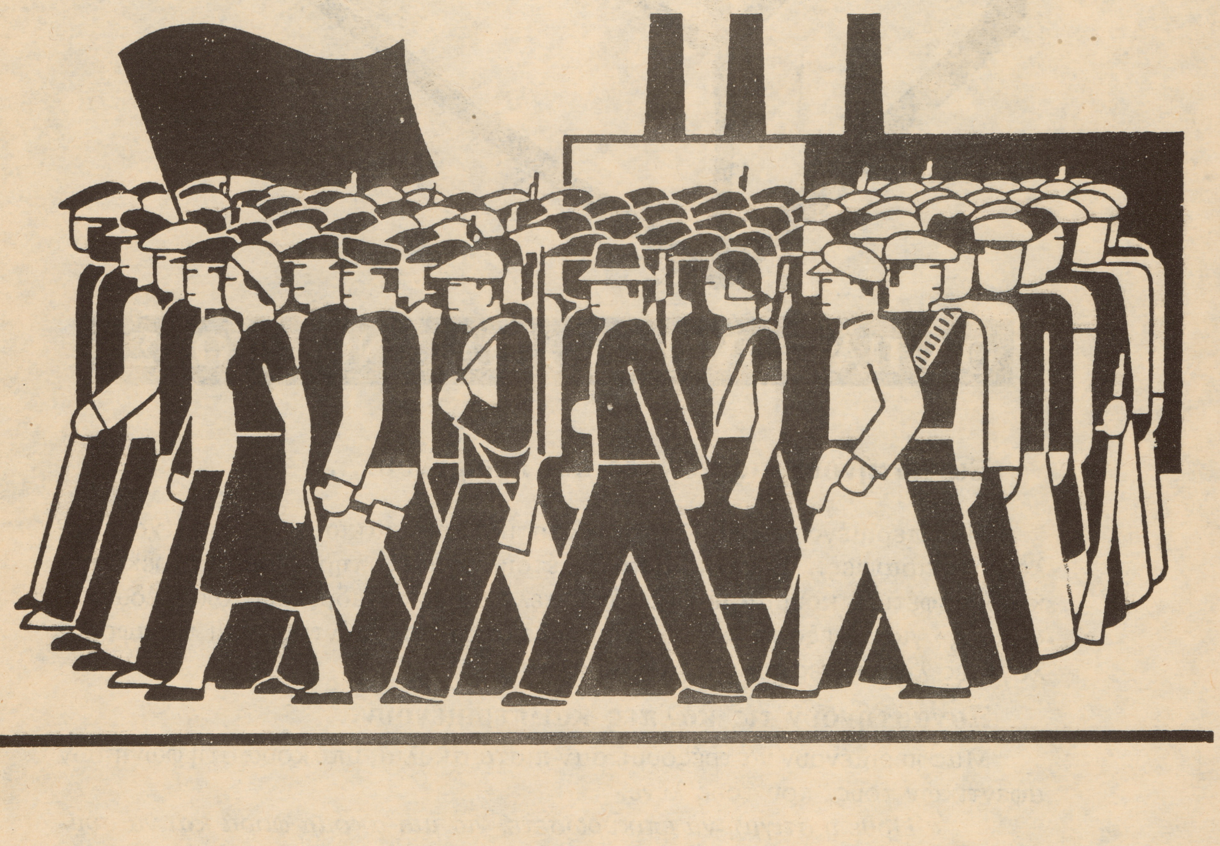

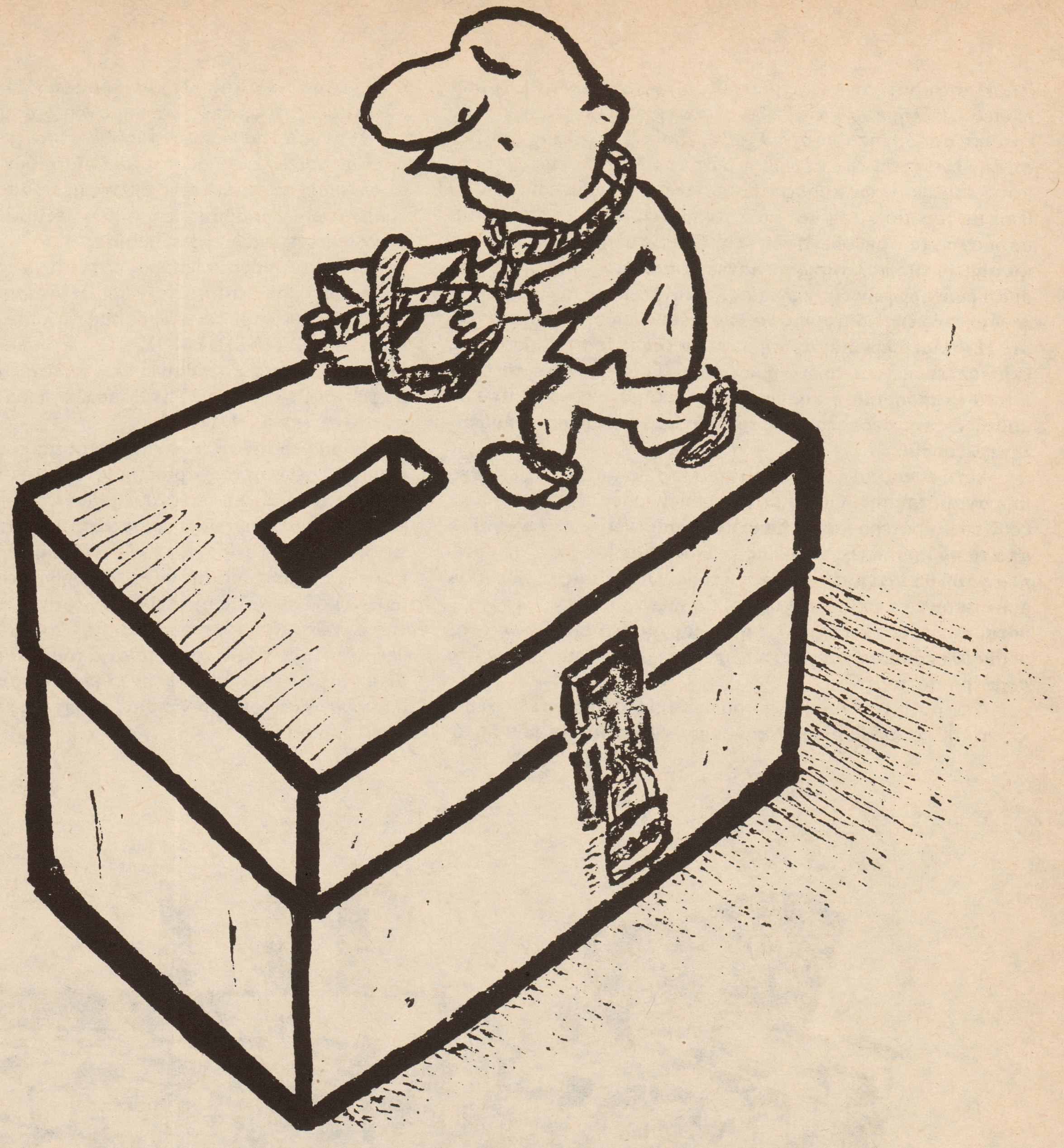

ΘΑ ΠΑΙΞΟΥΜΕ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥΣ;

Ξαναστήνουν τις κάλπες και περιμένουν...

Μας περιμένουν ανάμεσα σε πλαστικά σημαιάκια, πλαστικά χαμόγελα και χειραψίες... Ευγενικοί, πάντα έτοιμοι για εξυπηρετήσεις (προεκλογικά ρουσφέτια), κουρασμένοι από τις τελευταίες συνεδριάσεις όπου έδωσαν «μάχες» για να εξασφαλίσουν τη βουλευτική τους σύνταξη και τις αφορολόγητες λιμουζίνες των μεγάλων κυβικών.

Ξαναστήνουν τις κάλπες και περιμένουν...

Μας περιμένουν να τρέξουμε σαν πιστά σκυλιά, υπάκουα στη φωνή των αφεντικών τους, που τους λένε:

«Ήρθε η στιγμή να επικυρώσετε, για μια ακόμα φορά και να συμβάλετε στη λειτουργία ενός συστήματος, που δημιουργήθηκε από ***άλλους*** *και για* ***άλλους****. Έφτασε η ώρα να διαλέξετε αυτούς που θα επιβοηθήσουν τη λειτουργία συντριβής των αδυνάτων και θα αμειφθούν με χρήμα, επιρροές, προνόμια και τιμές. Ήρθε η στιγμή να αποδιώξε-*

τε, για μια ακόμα φορά, την ιδέα της εξέγερσης ενάντια στην εκμετάλλευση σας και να υπακούσετε στην εξουσία... Ήρθε η στιγμή να διαλέξετε δεσμοφύλακες, δηλαδή να ...ψηφίσετε...»

Ξαναστήνουν τις κάλπες και περιμένουν...

Χρησιμοποιούν το εκλογικό τσίρκο, δίνοντας ψεύτικες υποσχέσεις για να μας ξεγελάσουν και να μας κρατήσουν μόνιμα υποταγμένους.

Τα σχέδιά τους είναι ξεκάθαρα. Ενώ τα ΚΕΡΔΗ του κεφάλαιου ΑΥΞΗΘΗΚΑΝ κατά 100% την χρονιά που πέρασε, όλα τα κόμματα κραυγάζουν με «αγωνία» ότι «το σκάφος βουλιάζει» και η «εθνική οικονομία» κινδυνεύει. Οι μόνοι, που ίσως κινδυνεύουν από τους διεθνείς ανταγωνιστές τους, είναι τα αφεντικά, που για να ενταχθούν στην Ευρωπαϊκή και Παγκόσμια αγορά του '92, με όσο το δυνατόν καλύτερους όρους, εντείνουν την ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ, ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΙΑ και ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ πάνω μας.

Ήδη, επιβάλουν **συνεχείς αυξήσεις** στα διάφορα προϊόντα ευρείας χρήση, **συνεχείς αυξήσεις** στους λογαριασμούς ύδρευσης, φωτισμού, τηλεφώνου, στις συγκοινωνίες. Επιβάλουν νέα φορολογικά μέτρα, πάγωμα των μισθών και των συντάξεων, αύξηση της ανεργίας. Επιβάλουν ΛΙΤΟΤΗΤΑ, απαιτούν ΘΥΣΙΕΣ και για όλα αυτά **ζητούν τη συναίνεσή μας.**

Ξαναστήνουν τις κάλπες και περιμένουν...

Μας καλούν να ψηφίσουμε, όλοι αυτοί, που από την αριστερή ως την πιο δεξιά απόχρωσή τους, έδειξαν ότι εξυπηρετούν τα ίδια συμφέροντα. Τα συμφέροντα της κυριαρχίας του κράτους και των αφεντικών. **Τα συμφέροντα της Εξουσίας.**

Όπως οι εξουσιαστές, σ' ανατολή και δύση, συνασπίστηκαν για να ξαναφτιάξουν καλύτερες συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης, έτσι και εδώ όλοι οι πολιτικοί εκπρόσωποι και τα παραρτήματά τους έχουν δείξει πλέον με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο και στον πιο ανυποψίαστο, ποιοι πραγματικά είναι.

Ξαναστήνουν τις κάλπες και περιμένουν...
Ας τους αφήσουμε να περιμένουν...

...και ας φτιάξουμε τις δικές μας μορφές οργάνωσης που δεν θα δέχονται την ύπαρξη εκπροσώπων και «ειδικών», όπου όλοι θα αποφασίζουμε και όλοι θα δραστηριοποιούμαστε μαζί. Χωρίς ιεραρχίες και διαμεσολαβήσεις. Με ασυμβίβαστο τρόπο πάλης ενάντια στα σχέδια της εξουσίας. **ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΑΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΙΜΑ.**

Ξαναστήνουν τις κάλπες και περιμένουν...
Ας τους αφήσουμε να περιμένουν...

Συμμετέχοντας στις εκλογές ΣΤΕΡΕΩΝΟΥΜΕ τα γρανάζια της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης πάνω μας.

Ας μην παίξουμε το παιχνίδι τους.

ΚΑΜΜΙΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

ΤΑΞΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΑΜΕΣΗ ΚΑΙ ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΗ ΔΡΑΣΗ

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ-ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΡΑ ΚΑΙ...
...ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Κίνηση Αναρχικών Ενάντια στις Εκλογές

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

PARAF - JAVAL
Πρώτη έκδοση: 1902

Το κείμενο που ακολουθεί έχει πρωτοδημοσιευθεί εδώ και 88 χρόνια.

Η εσωτερική λογική και η διαύγεια του λόγου του το κάνουν επίκαιρο ακόμα και σήμερα. Ωρισμένα επουσιώδη σημεία όπως η ψήφος στα 21 και η απαγόρευση ψήφου στους στρατιωτικούς δεν αλλάζουν σε τίποτα το λόγο του.

Η ενίσχυση της κοινοβουλευτικής δικτατορίας πάνω στους εκμεταλλευόμενους δείχνει και τη σημασία που αποκτά η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ σαν κίνηση σαμποταρίσματος των εκλογών που θα μπορούσε να οδηγήσει στην ανατροπή.

Οι απειλές των εξουσιατών για ποινές που θα επιβάλλονται σε περίπτωση που κάποιος δεν ψηφίσει δείχνουν κενές στο βαθμό που η αποχή παίρνει διαστάσεις. Κανένα κράτος δεν θα τολμήσει να προχωρήσει στην επιβολή ποινών σε χιλιάδες άτομα που δεν ψηφίζουν. Οι απειλές στοχεύουν στο φόβο της εξουσίας. Όμως όσοι προχωρούν στην ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ έχουν ξεπεράσει αυτό το ψεύτικο εμπόδιο και μπορούν να αντιπαρατεθούν αποτελεσματικά. Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ είναι η ποιοτική συσώρευση της αντίθεσης ενάντια στους εξουσιαστές που εξακολουθεί να εκφράζεται και μετά το εκλογικό - κοινοβουλευτικό τσίρκο μέσα στους χώρους που αναπτύσσεται ο κοινωνικός ανταγωνισμός.

Το κείμενο αναδημοσιεύεται από το «ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ»

Η ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΗ

Όταν λέμε «καθολική ψηφοφορία» εννοούμε την ψηφοφορία όλων των ανθρώπων. Όμως η πραγματικότητα είναι τελείως αντίθετη.

Πράγματι, πρέπει πρώτα απ' όλα να παρατηρήσουμε ότι:

— Οσοι δεν έχουν συμπληρώσει το 21ο έτος της ηλικίας τους δεν έχουν δικαίωμα ψήφου.

— Οι στρατιώτες δεν έχουν δικαίωμα ψήφου.

—Όσοι έχουν στερηθεί, απ' το νόμο, τα πολιτικά τους δικαιώματα δεν έχουν δικαίωμα ψήφου.

Και ακόμα:

—Όσοι για τον ένα ή τον άλλο λόγο (αρρώστεια, δουλειά κ.λπ.) δεν μπορούν να πάνε στην κάλπη τη μέρα των εκλογών, δεν ψηφίζουν.

Απομένουν όσοι πράγματι ψηφίζουν. Αλλά ένα μεγάλο μέρος των ψήφων τους δεν μετράει, γιατί:

—Όσοι απέχουν συνειδητά ή από αδιαφορία δεν ψηφίζουν.

Απομένουν όσοι πράγματι ψηφίζουν. Αλλά ένα μέρος των ψήφων τους δεν μετράει γιατί:

—Όσοι έδωσαν τις ψήφους τους σε υποψηφίους που δεν εκλεγήκανε είναι σα να μην έχουν ψηφίσει.

—Παρόμοια, εκείνοι που οι υποψήφιοί τους μειοψηφούν στις κάθε είδους συνελεύσεις είναι σα να μην έχουν ψηφίσει.

Απομένουν σε τελική ανάλυση, οι εκλογείς που οι αντιπρόσωποί τους ψηφίζουν τους νόμους.

Ας σημειωθεί ότι αυτοί οι εκλογείς θα δυσκολεύονταν ίσως να μορφώσουν μιαν ενιαία γνώμη, εάν ο αντιπρόσωπός τους τους συμβουλευόταν κάθε φορά που πρόκειται να ψηφίσει εν ονόματί τους.

Αλλά αυτό δεν είναι όλο.

Η πλειοψηφία μιας συνέλευσης δεν μπορεί να συμφωνήσει πάνω στο κείμενο ενός νόμου χωρίς «συμβιβασμό». Για να συμβιβαστούν, πρέπει και οι μεν και οι δε να απαρνηθούν ως ένα βαθμο τις ιδέες τους. Κανείς δεν μπορεί να έχει την αξίωση να γίνουν οι ιδέες του αποδεκτές στο σύνολό τους.

Τι νόημα έχει λοιπόν η ψήφος, εφόσον έτσι δεν μπορεί να προκύψει:

— Ούτε η επιθυμία του ψηφοφόρου.

— Ούτε η αλήθεια που είναι αδιάλλακτη και ασυμβίβαστη με τα παζαρέματα;

Πού οδηγεί λοιπόν στην πραγματικότητα η λεγόμενη «καθολική» ψηφοφορία;

Οδηγεί στην καταπίεση ορισμένων ανθρώπων από άλλους δίχως καμιά εγγύηση ότι αυτοί οι άλλοι έχουν το δίκιο με το μέρος τους, και μάλιστα (όπως θα δείξουμε πιο κάτω) με τη βεβαιότητα ότι δεν είναι δυνατόν να έχουν το δίκιο με το μέρος τους.

Με δύο λόγια, η λεγόμενη «καθολική» ψηφοφορία δεν είναι ψηφοφορία όλων των ανθρώπων. Είναι ένα τέχνασμα που μπορεί να χρησιμεύσει σε ορισμένους ανθρώπους (μηχανορράφους) για να καταπιέσουν άλλους ανθρώπους.

Αλλά αυτό δεν είναι όλο.

Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΙΣΧΥΡΟ ΜΕΣΟ ΝΑΡΚΩΣΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑΣ

Πράγματι, αφού συμπληρώσει το 21ο έτος, κάθε τέσσερα χρόνια (δηλαδή μια φορά κάθε 1460 ή 1461 ημέρες) ο εκλογέας ψηφίζει (δηλαδή προσπαθεί να καταπιέσει όσους σκέφτονται διαφορετικά απ' αυτόν). Όσο για την εξουσία αυτή λειτουργεί κάθε μέρα και κάθε στιγμή.

Η καθολική ψηφοφορία λοιπόν σημαίνει: 1 ημέρα δικαίωμα στη μηχανοροφία, 1459 ή 1460 ημέρες παραίτησης.

Βλέπουμε ότι η καθολική ψηφοφορία είναι ένα ισχυρό μέσο νάρκωσης της ανθρώπινης δραστηριότητας. Δεν έχει τίποτα κοινό, με τη λαϊκή κυριαρχία, με το δικαίωμα να είσαι κάθε στιγμή εξίσου κυρίαρχος με οποιονδήποτε άλλον, δεν έχει καμμιά σχέση με την ισότητα.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΛΟΓΟ

Στις χώρες όπου υπάρχει το κοινοβουλευτικό καθεστώς οι άνθρωποι καθορίζουν τις ρυθμιζόμενες ενέργειες, επιτρεπόμενες και απαγορευόμενες, καθορίζουν δηλαδή το νόμο, με τον ακόλουθο τρόπο:

1ον. Ανάδειξη των αντιπροσώπων (βουλευτές, γερουσια-

Εγώ ψηφίζω

εσύ ψηφίζεις

αυτός ψηφίζει

εμείς ψηφίζουμε

εσείς ψηφίζετε

ΑΥΤΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΖΟΥΝ!

στές, δημοτική σύμβουλοι κ.λπ.). Αυτή η ανάδειξη ισοδυναμεί με την ολοκληρωτική παραίτηση της ατομικής δραστηριότητας στα χέρια των πολιτικών.

2ον. Σύσκεψη των πολιτικών οι οποίοι εκφέρουν κρίσεις και φτιάχνουν κείμενα ψηφίζοντας πάνω σ' αυτές τις κρίσεις.

3ον. Επιβολή με τη βία του αποτελέσματος των ψηφοφοριών τους.

Αυτό το σύστημα είναι παράλογο.

Εάν πράγματι υπάρχουν ενέργειες που οι άνθρωποι πρέπει να ρυθμίσουν, να επιτρέψουν και να απαγορέψουν, θα έπρεπε αυτές να καθορίζονται από τη λογική. Εάν δεν υπάρχουν, οι πολιτικοί δεν είναι πιο αρμόδιοι από τους άλλους ανθρώπους για να τις καθορίσουν.

Πώς αποκαθίσταται η αλήθεια; Πώς προσδιορίζεται η επιστημονική ακρίβεια;

Μήπως διορίζονται αντιπρόσωποι για να το κάνουν; Όχι. Αυτός που αποκαθιστά την αλήθεια δεν είναι εντολοδόχος κανενός. Πολλές φορές δεν έχει ούτε δίπλωμα, ούτε κύρος. Γίνονται ψηφοφορίες για τον προσδιορισμό της επιστημονικής αλήθειας; Όχι. Η ψήφος δεν αποδεικνύει τίποτα. Ο Γαλιλαίος ήταν ο μόνος που έλεγε ότι η γη γυρίζει. Αν και μόνος, το δίκιο ήταν με το μέρος του κι όχι με το μέρος της πλειοψηφίας. Επιβάλλεται η επιστήμη με τη βία; Όχι. Λένε στους ανθρώπους: «Ιδού η επιστήμη, ιδού και οι αποδείξεις. Αποδεχθείτε ό,τι αναγνωρίζετε σαν ορθό».

Από επιστημονική άποψη, η λογική των ανθρώπων είναι προφανής. Κανείς δεν εξεγείρεται κατά της επιστήμης, ούτε και οι αμαθείς, γιατί αυτοί οι τελευταίοι ξέρουν ότι η επιστήμη επαληθεύεται απ' όσους είναι ικανοί να το κάνουν, ξέρουν ότι και οι ίδιοι, αν είχαν τις δυνατότητες, θα μπορούσαν να την επαληθεύσουν.

Από νομική άποψη, ο παραλογισμός των ανθρώπων είναι προφανής. Ο νόμος καθορισμένος με τρόπο παράλογο, μπορεί να είναι ακατάλληλος, βασανιστικός. Πάντως θα είναι νόμος, από τη στιγμή που θα έχει ψηφιστεί και εκδοθεί σύμφωνα με τους παράλογους κανόνες που θεσπίστηκαν.

Ιδού το πολιτικό σύστημα. Μη έχοντας καμμιά σχέση με τη λογική, δεν μπορεί να δώσει λογικά αποτελέσματα. Η πολιτική, μέθοδος παράλογη, δεν είναι δυνατόν να χρησιμεύσει για τον προσδιορισμό ορθολογικών κανόνων διαβίωσης.

Εάν υπάρχουν τέτοιοι κανόνες μόνο οι τρελλοί μπορεί να θέλουν να τους καθορίσουν και να τους επιβάλλουν στους λογικούς ανθρώπους με μια μέθοδο που δεν είναι ορθολογική.

Ο ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΟΥ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΥ

Κάθε άτομο, όταν φτάσει στην ηλικία της λογικής, βρίσκεται αντιμέτωπο με μιαν απροσμέτρητη ποσότητα νόμων. Εάν πει: «Αυτοί οι νόμοι που έγιναν χωρίς εμένα, πριν από μένα, εναντίον μου, δεν μου αρέσουν», του απαντούν: «Εξέτασέ τους πρώτα, στη συνέχεια θα μπορέσεις, όταν παρουσιαστεί η ευκαιρία, να χρησιμοποιήσεις τα δικαιώματά σου σαν πολίτης για να αλλάξεις την κοινωνική τάξη πραγμάτων». Εάν πει «Βιάζομαι», του απαντούν: «Δεν πρέπει να είσαι ανυπόμονος. Αυτοί που φτειάχνουν τους νόμους είναι επιφορτισμένοι από σένα ή από τους αντιπάλους σου να ενεργούν αντί για σένα και στη θέση σου. **Κάνε πολιτική**».

Αλλά η πολιτική οδηγεί στην κατασκευή του νόμου και ο νόμος δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αποδοχή από μέρους ορισμένων ανθρώπων (πλειοψηφία) εκτιμήσεων που αμφισβητούν άλλοι άνθρωποι (μειοψηφία).

Η επιβολή εκτιμήσεων με τη βία είναι τυρρανία. Ο νόμος είναι η υπέρτατη καταπίεση, η θεσμοποιημένη καταπίεση, το δίκαιο του ισχυρότερου.

Τα δικαιώματα ενός ανθρώπου δεν μπορούν να εξαρτώνται από τις περισσότερο ή λιγώτερο ανυστερόβουλες εκτιμήσεις άλλων ανθρώπων. Τα δικαιώματα αυτά υπάρχουν ή δεν υπάρχουν. Εάν υπάρχουν, πρέπει να εξασκούνται (στην ανάγκη **παρά το νόμο**) και, για να γίνει αυτό, πρέπει να προσδιοριστούν με τη λογική.

Ο ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΗ ΤΗΣ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ

Εφόσον η πολιτική οδηγεί στην κατασκευή του νόμου καλό είναι να δείξουμε τη ματαιότητά του.

Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει νόμος, δεν μπορεί να υπάρξει νόμος, ο νόμος δεν μετράει, ή μάλλον υπάρχει ένας μόνο νόμος, γραμμένος με αδιόρατα ψηφία σε όλους τους κώδικες: «Έχε το νου σου να μη σε πιάσουν».

Πράγματι το Κράτος δεν τιμωρεί όσους παραβιάζουν το νόμο, τιμωρεί όσους συλλαμβάνονται παραβιάζοντας το νόμο, πράγμα που δεν είναι ταυτόσημο. Όποιος παραβιάζει το νόμο δίχως να συληφθεί δεν μπορεί να τιμωρηθεί.

Έχουμε λοιπόν κάθε λόγο να ισχυριστούμε ότι ο νόμος είναι μια επιβράβευση της πανουργίας, ότι λέει στους ανθρώπους: «Είναι άσκοπο νάσαστε νομοταγείς, πρέπει νάσαστε απατεώνες. Όλα στους αγύρτες και τίποτα στους αδύνατους, τίποτα στους απλούς ανθρώπους που δεν έχουν ούτε την πονηριά ούτε την παλιανθρωπιά που χρειάζεται για να χρησιμοποιήσουν το νόμο για δικό τους λογαριασμό».

Αυτό είναι τόσο αληθινό ώστε υπάρχουν άνθρωποι (δικηγόροι, δικαστές) που επίσημο επάγγελμά τους είναι να προσπαθούν είτε να παρακάμψουν είτε να εφαρμόσουν το νόμο, ανάλογα με τις ανάγκες της στιγμής.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΨΗΦΟΦΟΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΙ

Όλοι οι άνθρωποι συμφωνούν ότι η σημερινή κοινωνία είναι ελαττωματική.

Πώς λοιπόν αυτή η κοινωνία που σε κανένα δεν αρέσει, κατορθώνει να διαιωνίζεται;

Διαιωνίζεται:

1ον. Επειδή υπάρχουν άνθρωποι για τους οποίους είναι υποφερτή, οι προνομιούχοι.

2ον. Επειδή η μη προνομιούχοι, για τους οποίους δεν είναι υποφερτή, υποτάσσονται αγόγγυστα στη μοίρα τους, επειδή δεν εξεγείρονται.

Αλλά αυτό δεν είναι όλο.

Οι προλετάριοι όχι μονάχα δεν εξεγείρονται, αλλά ακόμα αποδέχονται, αναγνωρίζουν, διατηρούν και εδραιώνουν το καταπιεστικό καθεστώς.

Αποδέχονται, αναγνωρίζουν, διατηρούν και εδραιώνουν αυτό το καθεστώς όχι επειδή εξαναγκάζονται, αλλά επειδή είναι αρκετά ηλίθιοι για να αποδεχθούν, αναγνωρίσουν, διατηρήσουν και εδραιώσουν την καταπίεση.

Πράγματι, κάθε φορά που οι άνθρωποι καλούνται να ψηφίσουν είναι σα να τους ζητούν μια προσυπογραφή για την παράταση του υποτιθέμενου κοινωνικού συμβολαίου. Ο ψηφοφόρος είναι ένας άνθρωπος που έρχεται τη μέρα που τον φωνάζουν όπως οι υπηρέτες, τη μέρα που του σφυρίζουν σαν νάταν υπάκουο σκυλί, που έρχεται μόνο αυτή τη μέρα κι όχι τις άλλες μέρες, ένας άνθρωπος που έρχεται όταν η εξουσία του λέει:

«Ήρθε η στιγμή να επικυρώσεις για μιαν ακόμα φορά και να συμβάλεις στη λειτουργία ενός συστήματος που δημιουργήθηκε από άλλους και για άλλους. Έφτασε η ώρα να διαλέξεις αυτούς που θα μετάσχουν σε τούτε το σύστημα και να συμβάλεις με ή χωρίς την πρόθεση να το τροποποιήσουν, να διαλέξεις αυτούς που θα επιβοηθήσουν τη λειτουργία του μηχανισμού συντριβής των αδυνάτων και θα αμειφθούν με χρήμα, επιρροές, προνόμια και τιμές. Ήρθε η στιγμή να αποδιώξεις για μια ακόμα φορά την ιδέα της εξέγερσης ενάντια στην κοινωνική οργάνωση που σε εκμεταλλεύεται και να υπακούσεις στην εξουσία. Ήρθε η στιγμή να ψηφίσεις, δηλαδή να κάνεις μια πράξη που σημαίνει: **αναγνωρίζω τους νόμους**».

Είναι φανερό ότι η εκλογικη αποχη σημαίνει πρώτα απ' όλα:

«Δεν αναγνωρίζω τους νόμους. Δεν θέλω ένα καθεστώς που μου επιβάλλουν και που θέλουν να συνεχίσουν να μου επιβάλλουν».

Κατά συνέπεια, κάθε ψηφοφόρος (είτε αποκαλείται —ορθά— μοναρχικός, είτε αποκαλείται —κακώς— επαναστάτης σοσιαλιστής) είναι συντηρητικός, εφόσον η ψήφος του συμβάλλει στη λειτουργία του υπάρχοντος συστήματος.

ΟΠΟΙΟΣ ΑΠΕΧΕΙ ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

Δείξαμε ότι η πολιτική είναι για τους προνομιούχους ένα ισχυρό μέσο νάρκωσης της δραστηριότητας των μη προνομιούχων. Λένε στους ανθρώπους: «Βάλτε το μυαλό σας στην τσέπη σας και βγάζετέ το κατά διαστήματα για να ψηφίσετε δηλαδή για να εδραιώσετε την εξουσία. Κι ενώ εσείς θα μένετε με τα χέρια σταυρωμένα, η εξουσία θα λειτουργία δίχως ανάπαυλα».

Και βλέπουμε ορισμένους να εκπλήσσονται που δεν γίνεται η επανάσταση μέσω του πολιτικού συστήματος! Αλλά το εκπληκτικό θα ήταν να γίνει η επανάσταση μ' ένα τέτοιο σύστημα, μ' ένα σύστημα αντεπαναστατικό, συντηρητικό.

Η επανάσταση θα γίνει όταν οι άνθρωποι θα πάψουν να παραιτούνται από τη δραστηριότητά τους.

Η επανάσταση θα γίνει όταν οι άνθρωποι θα πάψουν να παραιτούνται από τη δραστηριότητά τους.

Η επανάσταση θα γίνει όταν οι άνθρωποι θα πάψουν να αναθέτουν εξουσίες, όταν θα πάψουν να διαλέγουν δεσμοφύλακες όταν θα πάψουν να επιτρέπουν σε κάτι τέτοια ανθρωπάκια να λένε: **«Μου δώσατε το ΔΙΚΑΙΩΜΑ να ενεργώ για λογαριασμό σας».**

Η εξουσία θα γκρεμιστεί τη μέρα που οι άνθρωποι θα πάψουν να την επιβάλλουν στον εαυτό τους, τη μέρα που θα πάψουν να δημιουργούν κατηγορίες προνομιούχων, κυβερνητών, καταπιεστών.

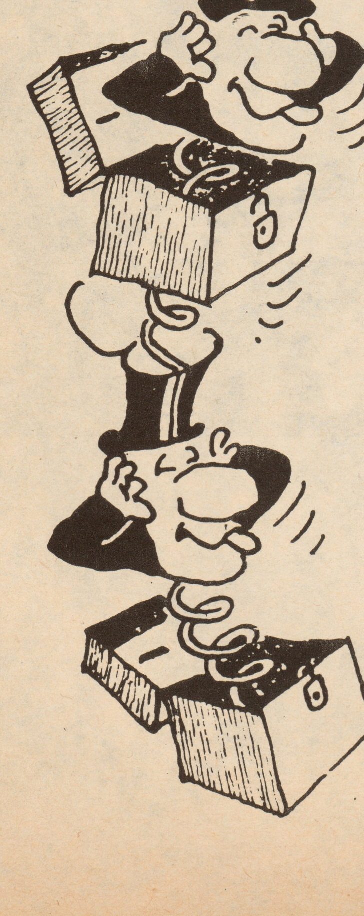

Η επανάσταση θ' αρχίσει τη στιγμή που οι άνθρωποι θα εγκαταλείψουν την πολιτική.

Όλες οι επαναστάσεις του παρελθόντος ήταν στιγμές όπου οι άνθρωποι εγκατέλειψαν την πολιτική, όπου πήραν τις τύχες τους στα ίδια τους τα χέρια.

Όποιος εγκαταλείψει την πολιτική αρχίζει την επανάσταση, γιατί ξαναρχίζει τη δραστηριότητά του από την οποία μέχρι τότε είχε παραιτηθεί.

ΠΟΙΕΣ ΘΑ ΗΤΑΝ ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ;

Οι συνέπειες της εκλογικής απεργίας θα ήταν: **κήρυξη πολέμου ενάντια στο υπάρχον καθεστώς και έναρξη των εχθροπραξιών με τη βεβαιότητα της τελικής ανατροπής του.**

Πράγματι, η άρνηση της ψήφου μέσα στις συνθήκες που περιγράψαμε δεν είναι πράξη αδράνειας αλλά πράξη εξέγερσης. Οι κυβερνήτες θα καταλάβουν ότι όποιος απέχει συνειδητά δεν είναι αδιάφορος αλλά εξεγερμένος, ότι αυτός ο εξεγερμένος δεν είναι δυνατόν να μη δράσει και ότι η εκλογική αποχή του συμβαδίζει με την ατομική του δραστηριοποίηση για το γκρέμισμα της παράλογης αυθαιρεσίας.

Εξάλλου, η γενικευμένη αποχή θα δυσχέραινε τη διακυβέρνηση.

Τι κύρος θα είχε ένα άτομο εκλεγμένο από μια μικρή μερίδα των ψηφοφόρων; Τί κύρος θα είχαν οι συνελεύσεις ατόμων εκλεγμένων από μειοψηφίες; Τί κύρος θα είχε η εκτελεστική εξουσία που αναδεικνύεται απ' αυτές τις συνελεύσεις;

Από τη στιγμή που η εξουσία, για να λειτουργήσει, αισθάνεται την ανάγκη να καθαγιαστεί από την ψήφο, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι υπάρχει ένα όριο ψήφων κάτω από το οποίο η εξουσία χάνει κάθε κύρος.

Και, ενώ η εξουσία θα έχανε το κύρος της, η μάζα θα αποκτούσε συνείδηση της δύναμής της. Η εκλογική απεργία είναι για τους επαναστάτες ένας έξοχος τρόπος να μετρήσουν τις δυνάμεις τους. Όταν λέμε «επαναστάτες», εννοούμε τους ανθρώπους που είναι ικανοί να ανατρέψουν την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων και που το αποδεικνύουν με την άρνησή τους να υποταχθούν σ' αυτήν. Μ' αυτούς τους ανθρώπους, δηλαδή με τους **αντιπολιτικούς**, αρχίζει μια αντιπολιτική γεωμετρική πρόοδος, μια απ'αυτές τις προόδους, με απροσδιόριστο λόγο, απ' όπου προέκυψαν όλα τα λαϊκά κινήματα. Αρκεί να ανακαλέσουμε στη μνήμη το μπουλανζισμό και το αντισημιτικό κίνημα. Και είναι γνωστό πού οδηγούν οι γεωμετρικές πρόοδοι: είναι γνωστό πόσο γρήγορα μπορούν να προχωρήσουν, πόσο είναι αναπότρεπτες και τι προβλέψεις δικαιολογούμαστε να κάνουμε όταν βλέπουμε να διαγράφεται αχνά ένα τέτοιο προτσέσσο.

Και τώρα ας αναλογισθούμε το γεγονός ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί μια δύναμη που η ύπαρξή της αγνοείται. Οι άνθρωποι δεν μπόρεσαν να χρησιμοποιήσουν τον ηλεκτρισμό που υπήρχε γύρω τους όσον καιρό τον αγνοούσαν. Αντίθετα δεν υπάρχει ούτε ένα παράδειγμα που οι άνθρωποι να μη χρησιμοποίησαν αμέσως μια νεοφανέρωτη δύναμη. Το ζήτημα είναι να αποκαλύψουμε στο προλεταριάτο τη δύναμή του, να του δείξουμε ότι δεν είναι ο πιο αδύνατος, ότι είναι ο ισχυρότερος, ότι δεν πρέπει να υπακούει, ότι δεν πρέπει να υποχωρεί, ότι δεν πρέπει να ανέχεται τη σκλαβιά.

Σήμερα το προλεταριάτο δεν έχει συνείδηση της δύναμής τους. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί με την εκλογική απεργία.

Η εκλογική απεργία είναι εύκολη γιατί όποιος απέχει δεν τιμωρείται, και επομένως δεν διακινδυνεύει καθόλου.

Είναι γεγονός ότι η πολιτική πρόληψη, έχει βαθιές ρίζες αλλά, όπως όλες οι προλήψεις μπορεί να καταπολεμηθεί με λογικά επιχειρήματα και τίποτα δεν αντιστέκεται στη λογική.

Ας επιστρέψουμε στην αφετηρία μας. Εάν είναι αλήθεια ότι η υπάρχουσα κοινωνία διαιωνίζεται επειδή οι μη προνο-

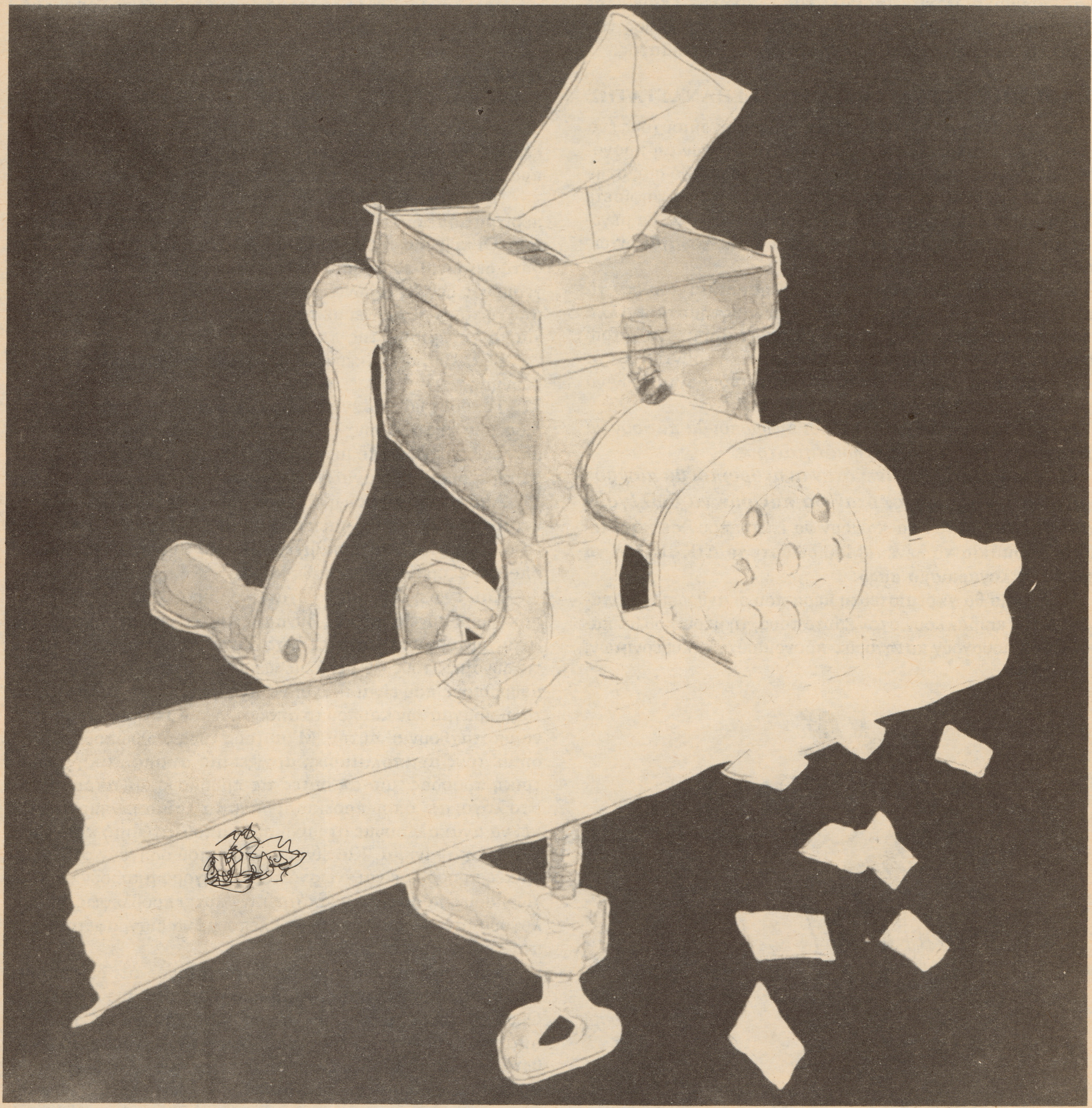

μιούχοι, οι προλετάριοι υποτάσσονται αγόγγυστα, πρέπει αυτοί οι τελευταίοι να πάψουν να υποτάσσονται, πρέπει να εξεγερθούν, πρέπει κάθε ένας απ' όσους θέλουν να ανατρέψουν την κοινωνία να εξεγερθεί για δικό του λογιαριασμό, και, καθώς οι προλετάριοι αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία, η γενικευμένη εξέγερση θα καθιστούσε την ανατροπή αναπόφευκτη.

Όσα είπαμε δείχνουν καθαρά τη σπουδαιότητα της εκλογικής απεργίας, ενδεχόμενου προανακρούσματος μιας επανάστασης που η σύγχρονη μορφή της φαίνεται να είναι η γενική απεργία.

Η γενική απεργία, ή αν προτιμάτε η γενικευμένη απεργία, εμφανίζεται σαν ένα όπλο τόσο ισχυρό που, κατά τη γνώμη μας, ορισμένες μερικές απεργίες που εξαπλώνονται (όπως π.χ. η απεργία εκπλήρωσης των στρατιωτικών υποχρεώσεων, η απεργία των φόρων ή ενοικίων κ.λπ.) θα αρκούσαν για να οδηγηθούμε στην κοινωνική ανατροπή.

Ένα κίνημα τέτοιας φύσης δεν θα ήταν μονάχα ξένο προς την πολιτική, αλλά επίσης θα στρέφονταν εναντίον της πολιτικής, δηλαδή εναντίον του συστήματος απ' όπου προκύπτει η εξουσιαστική οργάνωση που καταργεί την ελευθερία μας.

Ας προστεθεί ότι η κοινωνική ανατροπή που πραγματοποιείται από ανθρώπους συνειδητούς δεν μπορεί παρά να είναι το κίνημα που προηγείται της δημιουργίας μιας ορθολογικής κοινωνίας. Είναι εύκολο να δείξουμε ότι μια τέτοια κοινωνία μπορεί να δημιουργηθεί, από τη στιγμή που αρκετοί άνθρωποι θα έχουν κατανοήσει ότι το ουσιαστικό ζήτημα είναι η αντικατάσταση του **ανταγωνισμού** από τη **συντροφικότητα**.

ΑΝΤΙΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ: ΕΑΝ ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΔΕΝ ΨΗΦΙΖΟΥΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

Κατ' αρχάς ας παρατηρηθεί ότι αυτό το επιχείρημα δεν είναι δυνατόν να προβληθεί από έναν συνειδητό επαναστάτη, εφόσον όποιος βρίσκεται στην εξουσία, έστω και πρόσκαιρα, δεν μπορεί να είναι επαναστάτης.

Πράγματι, ο σκοπός ενός συνειδητού επαναστάτη δεν είναι **η κατάκτηση της εξουσίας, αλλά η καταστροφή της.**

Κανείς δεν μπορεί να ελπίζει ότι θα καταστρέψει την εξουσία μέσω της εξακολουθητικής λειτουργίας της, παίζοντας δηλαδή ρόλο κοινωνικής συντήρησης.

Όπως είπαμε, ο ψηφοφόρος είναι συντηρητικός επειδή κατασκευάζει ένα γρανάζι της εξουσίας, ένα ουσιώδες γρανάζι χωρίς το οποίο δεν μπορεί να υπάρχει εξουσία.

Ο αντιπρόσωπος, αυτό το γρανάζι, είναι αναγκαστικά συντηρητικός εφόσον είναι ένα ενεργό συστατικό της εξουσίας, εφ' όσον είναι η εξουσία.

Ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι οι ψηφοφόροι και οι αντιπρόσωποι θέλουν να καταστρέψουν την εξουσία, **το γεγονός ότι υπάρχουν αντιπρόσωποι συμβάλλει, όχι βέβαια στην καταστροφή, αλλά στη δικαιολόγηση της εξουσίας.**

Εξάλλου, το να θέλουμε να επιβάλλουμε την ελευθερία μέσω της εξουσίας φαίνεται σαν κακόγουστο αστείο. Η ελευθερία και η εξουσία είναι τελείως ασυμβίβαστες, η μια αυξάνει στο μέτρο που η άλλη μειώνεται και αντιστρόφως.

Μέχρι τώρα όλες οι κοινωνίες θεμελιώθηκαν πάνω στην εξουσιαστική αρχή. Ακόμα κι αυτό που κακώς αποκαλείται σοσιαλισμός είναι μια μορφή τούτης της αρχής. Η ανάθεση εξουσιών σε ορισμένα άτομα που επιφορτίζονται να διανείμουν τα πάντα προς όφελος της κοινότητας (κολλεκτιβισμός), ισοδυναμεί με την εγκατάλειψη των δικαιωμάτων. Οι «σύντροφοι» ηγέτες θα είναι προνομιούχοι, κυβερνήτες, καταπιεστές· οι άλλοι θα είναι υποτελείς, εκμεταλλευόμενοι, καταπιεζόμενοι.

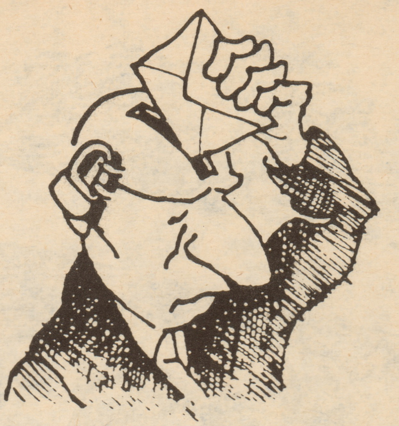

Όποιος δεν ανέχεται να τον καταπιέζουν δεν μπορεί να καταπιέζει άλλους ανθρώπους. Το λογικό άτομο φτάνει αναγκαστικά στην αντίληψη του **αντιεξουσιαστικού κομμουνισμού**, που θα μπορούσε επίσης να αποκληθεί **ολοκληρωτική συντροφικότητα.**

Εφόσον η ψήφος οδηγεί στην εξουσία, πρέπει να αγωνιστούμε εναντίον της και όχι να συμμετάσχουμε.

ΣΥΝΟΨΗ

— Η καθολική ψηφοφορία κακώς αποκαλείται «καθολική». Δεν είναι και δεν μπορεί να είναι καθολική. Δεν είναι δυνατόν να δώσει ικανοποίηση σε κανέναν.

— Η λεγόμενη «καθολική» ψηφοφορία είναι ένα ισχυρό μέσο νάρκωσης της ανθρώπινης δραστηριότητας. Ο λαός, ο υποτιθέμενος «κυρίαρχος», είναι σκλάβος που τον μεθούν με μεγαλόστομα λόγια. Ο ψηφοφόρος είναι ένας άνθρωπος που σκύβει το κεφάλι και διαλέγει αφέντες.

— Το πολιτικό σύστημα είναι παράλογο. Λειτουργώντας αντίθετα από κάθε κανόνα λογικής, δεν μπορεί να δώσει λογικά αποτελέσματα.

— Το πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να καταλήξει παρά μόνο:

1ον. Στην καταπίεση ορισμένων ανθρώπων από άλλους και όχι στη μεγαλύτερη ελευθερία για όλους.

2ον. Στην οργάνωση της αγυρτείας.

—Όλοι οι ψηφοφόροι είναι συντηρητικοί, εφόσον η ψήφος τους κατασκευάζει την εξουσία.

—Όσοι απέχουν συνειδητά είναι επαναστάτες εφόσον, εάν κανείς δεν ψήφιζε, η εξουσία θα κατέρρεε.

—Όταν κάποιος ψηφίζει δεν μπορεί να ελπίζει να τοποθετήσει επαναστάτες στην εξουσία, εφόσον η εξουσία είναι από τη φύση της συντηρητική. Το ζήτημα δεν είναι να **κατακτήσουμε, αλλά να καταστρέψουμε** την εξουσία.

—Όσοι λοιπόν αναγνωρίζουν την ελαττωματικότητα της κοινωνίας και θέλουν να την αλλάξουν, πρέπει:

1ον. Να απαλλαγούν από τις προλήψεις που, όπως και η πολιτική πρόληψη, κάνουν τον άνθρωπο συντηρητικό οποιεσδήποτε κι αν είναι οι προθέσεις του.

2ον. Να μελετήσουν, μαζί με όσους ισχυρίζονται ότι τις ξέρουν, τις αρχές μιας ορθολογικής κοινωνίας, ώστε να γίνουν συνειδητοί επαναστάτες.

3ον. Να εναρμονίζουν πάντοτε τις πράξεις τους με τις ιδέες τους.

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΘΑ ΕΥΤΥΧΗΣΕΙ ΜΟΝΑΧΑ ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΨΗΦΟΦΟΡΟΣ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΕΙ ΜΕ ΤΑ ΑΝΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ

ΣΤΕΙΛΤΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΣΤΙΣ
ΧΑΒΟΥΖΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΧΩΜΑΤΕΡΕΣ
ΝΑ ΞΕΒΡΩΜΙΣΕΙ Ο ΤΟΠΟΣ
ΕΞΑΛΛΟΥ
ΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΕΝ
ΑΝΑΚΥΚΛΩΝΟΝΤΑΙ

ΔΡΧ. 50